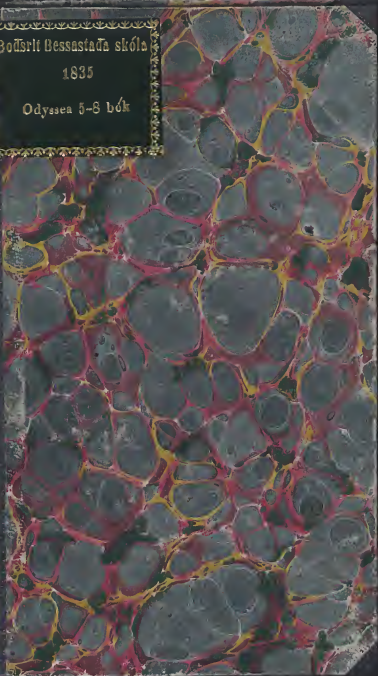
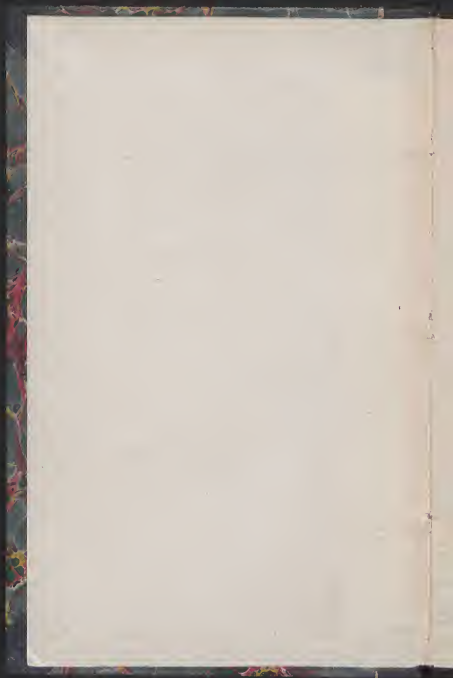

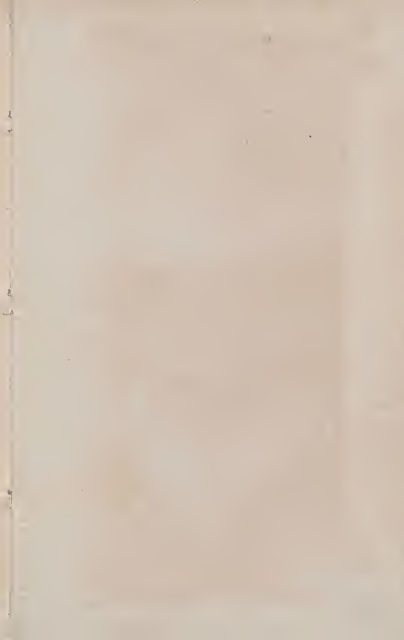
Bošrli Bessastađa skóla

1835

Odyseea 5-8 bók

Skóla Hátíð

í minningu

Fæðingardags

vorð allranáðugasta Konungs

Fridriks Sjötta,

þann 28da Janúarí 1835,

er haldin verður þann 1ta Febrúarí 1835,

bodub af

Rennurum Bessastada Skóla.

Fimta, sjötta, sjöunda og áttunda bólf
af Homeri Odyssea.

á íslensku útlagðar af

Gveinbjörni Egilssyni, Adjúnti.

Videyjar Klaustri, 1835.

Prentað af Prentara Selga Selgasyni,
á kostnað Bessastada Skóla.

Odysseis drápa.

Þ i m t a b ó k.

Senntak: Seifur sendir Hermes til Kalypsoar, og býður henni að láta Odysseif frá sér. Odysseifur smíðar sér flota, en gyðjan býr ferð hans; siglir hann síðan í haf, og kemur á tólfta degi á landsýn við eyna Skértnu, hvar Seaðar bjuggu; þá leysir flotann undir honum í stormi, en hann fastar sér á sund, og syndir upp í einu vatnsós, geingur á land í Skértnu, og upp til stógar, og leggur sig þar til svefns.

Morgungyðjan reis úr rekkju frá þeim ágæta Titónus, til að lýsa gudum og mönnum. En gúðirnir settust á samkomu, og með þeim sá háþrumandi Seifur, sem máttugasti er allra. Elki hafði Atena gleymt Odysseifi; tók hún nú til að telja og tja þeim hans miklu raunir, því hún var hugsjúf af dvöl hans í húsum gyðjunnar: sáðir Seifur, og þér aðrir sælu eilífu gúðir! einginn veldisprota beraudi konungur stýldi framar vera velviljadar, blidur og góður, eða sanngjarn í sér, heldur ávallt harðráður og illráður, fyrst einginn man til þess godumlíka Odysseis þeirra manna, er hann átti yfir að ráða,

hversjum hann tódt sig sem góðan södur. Situr hann nú við miklar hugraunir á einni en, í hlífum gýðjunnar Kalypsóar, sem heldur honum naðugum; en hann kómst ekki til síns fæðurlands, því hann hefir engin árbúin skip eda fylgjara, er flytji hann ofir þann víða sjóar geim. Og nú vilja meun hér á ofau drepa hans ástara son á heimleiddinni, hefir hann farid til þeirrar helgu Þýlusborgar og ennar ágætu LaFædemonar til að forvitnast um södur sinn. Elhjafnarinn Seifur svaradi hrugi, og sagði: "mitid er, að þú skulir láta þér slíkt um munu fara dóttir! hafðir þú ekki sjálf gert so ráð fyrir, að Odysseifur skyldi að vísu heim komast, og hefua sín á þeim? En Telemakusi skaltu veita þann fararbeiua, sem þú kannt bezt — því það getur þú —, að hann fái heill helm komist til síns fæðurlands, en biðlarnir hverfi við söbúid aptur." Að því mæltu taladi hann so til Germesar, sonar síns: "þú Hermes, sem einnig í öðrum hlutum ert vor erindsrefi, seg hinni fagurloftuðu gýðju þá óbrygdulu ráðsöfun, að sá þreflundadi Odysseifur skuli heim fara, og skulu honum hvurki fylgja gudir né daudlegir menn, heldur skal hann þola harða raun, og komast á margnegldum flota á 20da degi til Skériu lands Seaka, sem eru godoðum lífir; þeir munu vírða hann af öllum hóg, sem væri hann einhver godoðna, og flytja hann á skipi til síns færa fæðurlands, og gefa honum gnótt eirs og gulls og klæða, so mikid fé, að Odysseifur mundi aldrei slíkt fé haft hafa frá Trójuborg, þó hann hefði þaðan heill komist með sinn hluta herfángsins; því honum er ákvedid, að sjá vini sína, og komast til síns hárfæraða húfs og til ætjarðar sinnar með slíkum atburðum."

Svo mælti hann, en sendigudinn Argusbani gjordi sem hann bauð. Hann batt þegar undir sætur sér fagra ilstö, hunnesta, af gulli gjörva, er báru hann, sem vindur blési, yfir láð og lag. Hann tók í hönd sér sprota þann, er hann heillar með augu þeirra manna, er hann vill, og vefur þá er sofa. Þenna sprota tók sá sterkí Argusbani í hönd sér, og slaug af stad. En er hann kom yfir Pieriu, steypti hann sér úr lopti ofan á sjóinn; síðan þaut hann yfir bylgjuna, eins og mäsúr, er veidir fiska á stórum fjörðum hins óstrjóffama hafs, og gerir sína þéttnu vængi savota. Vidlíka lét Argusbani flytjast yfir þær stóru báru. En er hann kom til þeirrar sjar: lægu eyar, gekk hann á land af því dymmbláa hafi, og fór þar til er hann kom að þórum helli, hvor sú sagur: lofkada gubja bjó; hitti hann svo á, að hún var heima; eldur mikill brann á arni, og lagði ilminn víðs vegar um evna af þeim audfleyfa sedrusvidi og ángvidi, er þar var brent; en hún var iuni að vesa, og hrælaði vefinn með gullhræl, og saung með sagri rødd. Kríngum helli: inn var varinn blómlegur skógur, bæði eltrir og asp og ilmandi sypresvidur. Þar hreidrudu sig lángvængjadir fuglar, uglur og hanlar, og tungulángar sækrákur, er lifa af síðfingi. Þar var og hjá þeim víða helli há: varid vintré alþrossa, sett fögurum vínberjum; Áar tætar vatnsludir sprutu þar upp í røð hvor hjá annari, og rann í sína átt hvor, en þar umhverfis voru mjúkl eiugt blómleg af sjölu og steinseltu; og mundi jafuvel hvortjum gudanna, sem þar hesti komid, orðid háfa starshyrt, og þótt skémtlegt á að líta. Sendigudinn Argusbani nam hét stáðar, og gerðist honum starshyrt mjög. En er hann hafði virðe allt fyrir sér, gekk hann þegar inn í þann víða helli, og þekti sú ágata gyðja Kalypso hann,

er hún sá í andlit honum: því ódauðlegir gudir þekja hvor annan, enn þótt nokkrir þeirra búi fjærri vörum. Ekki fann hann þann hugstóra Odysseif inni: því hann sat á sjáfarströndinni, og grét; var hann því vanur fyrir, að mæna þadan út á það ófresófa haf, jös þá út tárnum, og sundursleit sitt hjarta með gráti, andvörpum og harmi. Sú ágæta gýdja Kalypsó lét Hermes setjast á fagran glæsilegan stól og spurdi: "hví ertu hér kominn, Hermes gullinsprotti, virðuglegi og læri gud? Þú hefir áður fyrir ekki komid hér með jafnaði. Seg, hvað þér er í huga, og skal eg gjarna gjöra það, ef eg get, og verði því til leidar komid; (en gaff nær, að eg veiti þér gestbeina)." Að því mæltu setti gýdjan bord fram, fullt af ódálins sæðu, og skeinkti rautt ódálins vín. Sendigudinn Argusbani tók nú til að eta og þrekka; en er hann hafði snædt og sátt lyst sína á matnum, þá svaradi hann henni og mælti: "Þú spyr mig, gýdja, aðfominn gud; eg skal segja þér með sannindum frá erindi mínu, er þú beiðist þess. Seifur bad mig fara hingat, og var eg þess þó ófús; því hvor mundi viljugur renna yfir svo afarvidan sjóargeim? og eingin borg í nánd þeirra manna, er serra gúðum fórnir og útvalin stórblót. En aungvanveginn má nokkur gud bregða eða að hégómamáli gera ráðstöfun Seifs þrumusfjalda. Hann segir, að hjá þér sé maður nokkur, mesti rannamadur þeirra manna, er í 9 ár bær: ust um Príamusborg, og fóru heim, er þeir höfðu lagt borgina í eyði á 10da árinu; en á heimleiddinni brutu þeir móti Atenu, og því ætti hún illvöldri móti þeim og stórsjó (týndust þá allt hans vöskur félagar, en vindur og alda rak sjálfan hann hér upp að landi). Nú bad hann þig láta burtu þenna mann sem stjótast, því ekki liggur fyrir honum að látast hér fjærri vinum sínum, heldur er hon:

um ákvedid, að sjá artur vini sína, og komast til síns hárafrada hlífs og ettjardar sinnar". Eo mælti hann, en sú ágata gýdja Kalypso stéldist; hún taladi til hans stjotum orðum, og mælti: "Þér gúðirnir erud næsta harðráðir og þóðrum fremur ófundgjarnir, er þér unnið ei gýðjunum að samrættja mönnum berlega, ef einhver þeirra fær sér færan rektjunaut. Eyo var, þegar hún rósfíngi rada Morgungýdja tók sér Oríon, þá munuð þér heuni þess ei, högúfu gúdir, og loks kom sú hreinlisa Artemis gullinstóla að honum í Ortygiu, og drap hann með sínum þóðu steytum. Eyo var og, þegar sú fagurloftada Demetra lét leida af fjönn sinni til að deila við Jasion bed og blidu á þríplögðri efnu: leid þá ei á laungu, að Seifur varð þess var, og staut hann til dauðs með sinn bjarta reidarslagi. Eyo er og nú, að þér, gúdir, unnið mér þess ei að búa við dauðlegan mann. Eg bjargaði þessum manni, þar sem hann var einn á hjólnum, þá Seifur hafði lostið hans fljóta skip, og klofið það í sundur með björtu reidarslagi mitt á því dymma hafi; (höfdu þar trózt allir hans vöfðu félagar, en vindur og alda rak hjálfað hann hér upp að landi) hefi eg unnt þessum manni, og heitid að gjöra hann ódauðlegan og elli: vana alla daga. En með því eingin gúð má þregða eða að héraðnamali gera ráðstöfun Seifs þrumustjalda, þá reisti hann úr á hid óstjóra haf, fyrst Seifur er þess fjöndi og bjóðandi; hvurgi mun eg flýja hann þér þann víða sjóargeim; en síð skal eg leggja honum heitadi, og eingu af lervu, að hann sái komið heilu og höldnu til síns fæðurlands". Gendigudinn Argusbani svariði heinu: "lát þú hann þá burt með þessum hatti, og óttast heiptarhug Seifs, að hann ekki láti síðar meir koma niður á þér reidi sína". Að því mæltu gekk sá stærsti Argusbani burt.

En er sú tignarlega gýdja hafði heyrð boðslap Seifs, fór hún til fundar við hinn hugstóra Odysseif. Hún saun hann sitjanda á ströndinni, og þornadi aldrei tár af augum hans; leid svo hans ljúfa líf, að hann þræði harmandi sitt fædurland, því hann feldi aldrei hug sinn til gýdjunnar; þó varð hann að samreikja henni á næturnar í þeim víða helli naudugur viljugri, en um daga sat hann á fletinum við sjáfarströndina, (sundurleit sitt hjarta með gráti, andverpum og harmi) mændi út á það ófrjófa haf, og jóð út tárur. Hún ágæta gýdja gekk til hans, og mælti: "grát hér eigi leingur, vesæll maður, og lát eigi æfi þína eyðast so! Því nú mun eg viljug gæfa þér fararleyfi. Þú skalt nú hoggva stór tré, og smíða þér breidari flota, en yfir flotanum uppi skaltu gera pall, að hann megi bera þig yfir það dýmuna haf. Eg skal leggja til nógan mat og vatn og rautt vín, og muntu þá ekki húngurs kenna; klæði skal eg fá þér, og senda býr á eftir þér, að þú megir alheill komast til þíns fædurlands, ef það er vilji gudanna, sem byggja þann víða himin og mér eru ráðvitrari og máttugri". So mælti hún, en sá margreyndi Odysseifur skelfðist, og talaði til hennar skjótt um orðum: "víst býr eitthvað undir þessu, gýdja, annað en burtfararleyfið, er þú rædur mér að fara á flota yfir það mikla höfðdjúp, sem svo er ógurlegt og torført, að jafnvel hin jafnbýrðu orskreidu skip mega ei yfir það komast, þótt þau egi Seifs byrvindi að hrósa. Ekki mun eg gera það móti vilja þínum, að stíga færi á nokkurn flota, nema þú gýdja, viljir þess dýran eidd vinna, að þú ætlir ekki að stofna mér í nokkurn hálsa". So mælti hann, en sú ágæta gýdja Kalypsó brosti; hún klappaði honum með hendinni, tók til orða og mælti: "víst ertu slægvitur maður og ekki óhygginn; hvað kemur að þér, að þú mælist

slíkum ordum? Þítt það jörð, og víður upphimin, og það rennandi Styxsljót, er mestur er eitru og dýrastur með sálum gúðum, að eg ætla ekki að stofna þér í nokkurn háða, heldur hugsa eg, og ætla eg það sem eg mundi vada vilja sjálfri mér, ef slíkan vanda bæri mér að hendi: því hugur minn er sanngjarn, eg er brjóstgóð, og á effert járn hjarta innan ríffa". — Að því mæltu gekk hin ágæta gúðja á undan í skundi, en hann feradi eptir gúðjuuni; komu þau til hins víða hellis gúðjau og Odysseifur, setti ist hann þá í það háseti, er Hermes hafði áður í ferð, en gúðjan bar fram margskonar sæðu, mat og drykk, slíkan er menntir menn eta. En sjálf settist hún gagnvart þeim ágæta Odysseifi, og lagðu þernutnar fyrir hana ódæins sæðu og ódæins vín. Tóku þau nú til þess tilreiðda matar, er fram var settur; en er þau höfðu sátt sig á mat og drykk, tók sú ágæta gúðja Kalypsó fyrri til orða: "seifborni Laertesson, margráðugi Odysseifur! viltu nú að svo vörnu máli þegar heim fara til þíns færa fæðurlands? far þú samt heill og sæll! En vissir þú, hve margar raunir liggja fyrir þér, áður þú kémst heim í fæðurland þitt, þá mundir þú heldur kjósa að vera hér fyrir hjá mér í þessu húsi, og verda ódauðlegur, enn þótt þig mæg svo langt til að sjá konu þína, er þú þreyr æ alla daga; þykist eg víst ekki vera síður en hún, hvorki að verði né vanleik: því alls ekki mega mennskar konur jafna sér við ódauðlegar gúðjur að verði og fridleik". Sá ráðagóði Odysseifur svaradi henni, og sagði: "reiddst mér ei, tignarlega gúðja, eg veit fullvel, hvað til kémur, að sú vitra Penelopa er þér óálitlegri bardi að verði og vænleik: hún er dauðleg, en þú ódauðleg og eldift eigi. En eingu að síður vil eg, og þrey eptir því alla daga, að komast til míns húss og sjá minn heimfarardag. En ef

einhouf gubanna hóstur flíp mitt á þrí, þrumma haf, flal eg bera það með þolinæði: þrí mjug margt illt hefi eg áður þolad, og í margar vagnir ratad á sjó og í stíki; og gildir mig þá einu, þó þetta bærist þar á ofan^a. Eðo mælti hann, en sólin rann, og rolftrid kom yfir; gringu þau þá inn í ofkoma þess vða hells, voru þar hvort hjá öðru, og untust með blíðu.

En þegar er sá árberna róssíngrada Morgungyðja sáft, fór Odysseifur í kyrtíl sinn og yfirhafn, en grðjan lét yfir sig stóran stíuandi mottul, snáðöfnu og fallegan, og girdi sig sögru gullegu belti, og faldadi sér með hafud: dukki; tók hún þá til að sýsla um burtför hins hugstóra Odysseifs. Hún fékk honum mikla bolæyi, sem honum var handhæfi, hún var úr eiri, tví-gajud, á fallegu olín: vidar skapti, og skaptid rekid fast upp á, þarnæst fékk hún honum sagra harðæyi, og gekk á undan honum út á eyna, þar sem þau hún tré voru, elræ, ösp og himinvaria fura, voru þau forir laungu strælnud og gagnþurt, og var sá esnividur léttur á vatni. En er sá ágæta gyðja Kalypsó hafði vísad honum á, hvar stóru trén voru, gekk hún heim aptur. Hæun tók nú til að hoggva trén, og gekk verkid stjórt fram; hann feldi ekki færri en 20 tré, og hóf til með bolæyinni; síðan tegldi hann þau hag: luga, og beindi vid súru; þá færði hin ágæta gyðja Kalypsó honum nasra, boradi hann þá allan vidinn, og flepti hvað vid annað, rak síðan fló:ann saman að nægl: um og greypingum. Eins betnvidan og hægur flípasnuds: ur gerir stóran byrðing, eins vidan gerdi Odysseifur þau breida flota. Þá reisti hann háfan flutpall, og feldi vid þetta pallstóipa, og luktí utan með laungum bordum. Þá bjó hann til siglatré og rá, sem þrí hæfði; þá gerdi hann stýri til að stýra með flotanum. Eidan

véggirdladi hann flotanum allavega með vðirflekum til að verja ágjöf, þar síðan ofan á hann mikinn trjávið. Þá ferði sú ágæta gýdja Kalypsó honum dýka, að gæra segl af, og bjó hann þau og til með mikilli list. Hann festi á flotanum aktaumana, dragreipin og flærnar, vetti honum síðan á flotmed ásum. Þetta var hinn 4^{ði} dagur, og hafði hann þá lokið öllu; en á 5ta degi lét sú ágæta gýdja Kalypsó hann leggja frá evunni, hafði hún áður klædt hann í ilmandi klæði og langað ham. Gýdjan ferði honum á flotanum einn belg með dökkieitu víni, og annan stóran med vatni; hún ferði honum og fararnesti í leðurmal, og nóg af súsi. Hún sendi honum hagstæðan býr og mjúkan, varð sú ágæti Odysseifur feginu þynnum, og stó úr seglonum, en hann sat, og styrði kunnáttulega með styrinu; svefna féll ekki á augu hans; hann horfði á sjó: stjörnuna og Boótes, er seint geingur undir, og á Björninn, er Vagn fallast yðru nafni og geingur þar í hring og hefur augun á Oríoni, og er einn svo, að hann langast ekki í útsjánum; hafði sú ágæta gýdja Kalypsó sagt honum að hafa hann á vinstri hönd sér, er hann sigldi yfir hafid. Nú sigldi hann yfir hafid í 17 daga, en á 18da degi sáuist þau dýmunu fjöll á Seakalandi, þar sem stémost var til lands; var landid til að sjá, sem skjoldur stó á þvi dökkva hafi. En er sú völdugi landastélfir kom aptur frá Etíópum, gaf hann að lita Odysseif áleingdar ofan af Solyma fjöllum; og sýndist honum ekki betur en hann væri á siglingu yfir hafid. Hann varð þá afsarædur, stóf hofubíð, og mætti í huga sér: „mikit fín eru slíkt! hinir gúðirnir hafa samulega brugðid á aðra ætlan með Odysseif, meðan eg var hjá Etíópum; og nú er hann þegar í ránd við Seaka land, hvar álfvepíð er að hann slúfi komast úr þeim þræntum, er á hann sætja; en eg

spái því, að hann fái nóg af þrakningunum, áður lítur^a. Þá hann hafði þetta sagt, greip hann þríforkinn, raf saman stólin, og rótadi upp hafinu; hann æfti upp alla þyli úr öllum átrum, og haldi stórum jafnt jeid sem haf, gerðist þá nátturæfur í lofti. Þá lagst saman austanvindi og súnnanvindi, hvössum vestanvindi og enum heidvika nordanvindi, sem veltir stórra báru. Þá varð hné og hiarta Odysseifa magnþrota, og þá sagði hann raunmæddur við sjua hugsiörn sál: "ég, vesall maður! hvað mun þá lofs um mig verða?" hræddur er eg um, að allt rætist, sem guðsán sagði, er hún kvad mig rata mundu í raunir á hafinu, áður eg kæmið til míns fædurlands; mun þetta nú allt frammi koma. Hvílkum stýðisstrum hefir Seisfur hladið umhverfis á þéini víða hlínni, rótad upp hafinu, og bílir æða að lír öllum áttum! nú er mér övinn dandinn víð. Þrífalir eru Dánðar, og sjórsælir, þeir er látist hafa í því víða Tróju-landi, Atreifs-sonum til þagðar. Eg vildi eg hefði dáid og bana bedid, þann dag er flestir Trójumenn sturu að mér eirflegnum spjótnum frígum þann fallna Peleiss-son; þá mundi eg hlotid hafa samilega útför, og Atreær haldið á lopt heidri minum; en nú þar á móti liggur fyrir mér að deyja um dandaga". Þá hann hafði þetta sagt, stáll stór bára ofan yfir hann, og fór so-gens, að flotanum, snéri í hring; hróff hann þá hjálfr langt út af flotanum og slepti rökum á stórvinnu; en sá ógæflegi aðstæðjandi þylur hinna samblöndun vinna brant siglutréd um þvert, og hrant segl-id og ráin langt út á sjó. Honum hélt langan tíma í kafi, og staut honum ekki stjött upp úr briminn, því flæði þau, er sú ágæta Kalypsó hafði gefid honum. Þvingdu hann niður. Um stóir staut honum upp, hrækti hann þá úr manni sér því beiffa sjóarvatni, er streymdi öðum und:

ur af höfði hans. Elfi aleymdi hann samt flotanum, þó hann væri hart leifinn, heldur lagðist hann eptir honum í briminu, og fékk náð í hann. Settist hann nú upp á flotanum, og vildi firra sig dauða, en sú stóra bára rak flotanum með fallinu til og frá. Eins og norðanvindur feykir þétt samlodandi þyrnum um flatan velt á haustdegi, eins hræktu vindarnir flotan til og frá um hafid: ymist rak suðanvindurinn hann í fang norðanvindinum til hraknings, ymist slepti austanvindurinn honum við vestanvindinn til eltingar. Nú sá hann hin fótsgæða Þús. Levko-tea, dóttir Rádmusar, er fyrrum var kona máli gædd, en hafði nú hlotid guda heidur, í sjáfarðjúpinu. Hún kendi í brjóst um Odysseif í hrakning hans og þrautum, og (stanzt fljúgandi upp úr sjónum, sem svartfugl), settist á þann rígnegida flota, og tók til orða: "Þú vesæll maður, því er Þosídon jarðarstélsir orðinn þér svo ákæsa reidur, að hann skuli láta þig rata í slíkar raunir? Elfi skal hann ná að tortýna þér, þótt hann sé þess fúsaftur. Nú með því mér lízt eigi ógreindarlega á þig. Þá skaltu so að fara: Þú skalt fara af flöðum þessum, og ganga af flotanum, og láta hann rekast fyrir vindum, en þú gríp til sunds, og leita við að komast til Seakalands, hvar þér er undankoma ætlud. Tal við þessari himnesku höfudblæu, og bitt um brjóst þér; þarftu þá ei að órtast, að þér muni við nokkru hætt, eða að þú minnr farast. En þegar er þú stíngur höndum við landinn, þá skaltu leyja af þér blæuna aptur, og varpa henni langt frá landi út á þad dymma haf, og fara svo leidar þínar". Þegar gyðjan hafði þetta sagt, fékk hún honum höfudblæuna, og stálf sér aptur ofann í þann bylgjórta sjó, eins og svartfugl, og sal hana hin dökkva bára. En sá þelgóði ágæti Odysseifur hugsadi sig um, og sagði raunamæddur við sína

hnaðstórn sál: "nú er eg, vísæli maður, hræddur um, að einhver gudaanna búi mér aptur nokkra vei, er hun réði mér að ganga af flotanum. Eg skal þó ekki fara að redum heinnar, því eg sé að langt er einn til lands þess, er hún kvad mér mundi undanföngu andid verða. Eg skal hálur gera nokund, sem mér þótti ráðlegast: meðan tréu haldast í greypingum, skal eg bida hér knur, og vera þolinmóður, þó í rannir reki; en þegar flötinu leysist sundur af öldu ganginnun, skal eg fara á sund; sé eg einn ekki annað tilræðilega." Meðan hann var að velta þessu fyrir sér í huga sínum, staut Þósdón jafdarstelsir upp stórra báru, ogarlegri og vöðalegri höfðeslu, og lét hana stella á hornum. Eins og hvasi vindur seykir þurrum sáðhringum, og tvístrar þeim í húsar áttir, eins' tvístradi Þósdón vís vegar þeim laungu trjánn; en Odysseifur settist tvívega uppá efnum stoffinn, og reid honum eins og hlauphesti, fór hann þá af þeim klæðum, er sú ágarta Kalypsó haldi gefid hönnun, og batt þegar höfudblaunni um bejóst sér, skeppti sér síðan á sjóinn, og greip sund. En er hinn völdugi landastelsir sá það, stóf hann höfudid, og sagdi í huga sér: "hæfðu nú svo um haf innan vid margskyns raunir, uns þú nær fundir seifborinna manna; og vonar mig þó, að þú munir ei þurfa hrafnunganna að strýa." Ald þó mæltu feyrdi hann þá farþrúðu hesta, og kom til Egisvalla, hvar hans frægn hallir eru.

Atena, dóttir Seifs, hafdi nú annað fyrir stafni: hún heyti fór allra annara vinda, og bad þá hætta og vera kyrra, en lét koma á hvasan norðavind, og bældi niður öldurnar, svo sá seifbörni Odysseifur, nærði að komast á sund hinna röðrargjörnu Seaka, og fírrast dauðann og banagðjurnar. Þar velkist hann í digrun öldum tvær nætur og tvo daga, og sá optsinis dauðann

sprir. En er sú sagurlofkada Morgungudja hafði lofið 3^{ja} deginum, þá tók af vindinn, og gerði blæalogu; sá hann þá landið nálægt fæ, þá hann hvesti augun fram fyrir sig, ofan af þeirri háfu öldu. Eins og börn verða fegin, þá sáðir þeirra lifnar öld, sem legið hefir í sótt þungt haldið og lengi dreigist upp af þeirri illu meini; semd, sem nærri honum hefir gengið; eins og þau verða fegin, þá gudirnir frelsa hann frá því meini: eins varð Odysseifur feginn, er hann sá landið og flögihn. Hann gæddi nú fundið, því hann lögadi til að stíga fótum á land. En er hana var kominn so nærri, að hljóð hans mundi heyrast í land, þá heyrði hann brimhljóðið við flettana; því sú mikla alda drundi, þá hún gaus hræðilega upp á þurrlendið; allt varð í brimlödri, því þar voru eingar leguhafnir sprir skip, og ekkert hlé, heldur útskagar, flettar og klakkar. Þá varð hné og hjarta Odysseifs máttvana, og þá sagði hann raunamæddur við sína hug: stóru sál: "eg vesæll, madur! nú þegar Seifur hefir fremur allri von unnt mér að sjá land, og eg hef brotið í gegnum svo mikil háfarðir, sést hvengi lending, hvar ganga megi upp af þeim gróa sjó; því hér liggja út frá landi hvaðsre klakkar, á hvorjum brimið gnýr, og sléttur hamar gnæfir hér í loft upp. Hér er og addýpi mikil, og hvengi stætt, að madur megi bjarga sér úr háðanum. Stætt er og víð, ef eg leita hér uppgangn, að sú stóra bára taki mig, og reki upp í það harða bjarg, og verði so tilræðid til ónýtis. En ef eg fundi utar, til að vita hvort eg sinn nokkurstadar aflendar strendur og víkur; þá er eg hræddur um, að einhver stormbölur taki mig og leypi mig aptur út á það fíflraka haf, og er það fólðvænlegt; edur og, að óhamingjan stefni að mér einhvarjum stórfífl utan af hafi, hvaraf sú fræga Ámsítrita uppelur mikla mægd; því

eg veit að þá frægi landastélsfir leggur á mig". Meðan hann var að hugsa um þetta með sjálfum sér, bar brúnið hann upp að þeirri flettiðinu frond. Þar hefði hann hrúslagt og betubotnið, ef sú bláeyga guds Áttu hefði ekki látið honum eitt ráð til hugar koma. Hann greip með aðsegi inn báðum höndum um fletting, og hélt sér fast við hann spjandi, meðan ólagid reid framfjá, og komst hann með því móti undan því; en með útsögirum stóll þad á honum aptar, og tók hann langt út á hjo. Eins og mikil mál lóðir við kúrur blekksjárins, þá hann er dreginn út úr fylstni sinn: eins hrúsludust hans áræðnu hendur á flettingum, en sú stóra bára færði hann í kaf. Þar mundi þá vesali Odysseifur látið hafa fyrir forlög fram, ef sú bláeyga Áttu hefði ei látið honum eitt ráð til hugar koma: þá honum staut upp úr kafinu, syndti hann fyrir utan lána, og horfði inn að landi, ef hann kynni einhversstaðar að sjá afstendar frendur og vifur. Hann syndti nú þar til hann kom að einum fögurum vatnsósi, leizt honum þar líflegast til landtöku, því þar var flettalauft og hlé fyrir vindi. En er hann heyrdi til straumsins, badzt hann fyrir í huga sér: "heyr, lávarður, hvor sem þú ert; eg hefi leingi þráð þinn fund, og sly á náðir þínar, kominn af hafi undan ógnumum Pósidous. Jafnvel hinir óðauðlegu gudir sjá annir á hróttum mauni, sem til þeirra misfumar slýr, eins og eg kén nú að þínum straumi og að kújam þínum eptir afstæðnar matgar þrautir. Misfuma mér, herra, því nú em eg þínnar líknar þursi". So mælti hann; en Straumgudinn stöðvadi þegar rás sína, fyrði öldugangiun, og gerði lásléttu fyrir straman hann, og kom honum heilum uppá vadlana. Þá hvíldi hann bæði kné sín og sína þrefnu handleggi, var hann mjög þrefadur af sjóvolkinu, og allur hans líkami þrúttinn, rann

mikill sjór af vitum haus. Þá leid hann í ómegín, og lá andalaus og mállaus, því ákasleg mæði sótt hann. En er hann rafuadi við, og lif færðist í brjóstid, þá leysti hann af sér höfudblæn gýdjunnar, og lét hana falla niður í það sæblandna fljót, rak aldan hana forstreymis aptur til sjófar, og greip Ino hana þegar. Gekk Odysseifur þá upp úr ánni, og lagðist niður í sefid, og kysti þá kornstrjófu jörð. Þá sagði hann raunamæddur við sína hugstöru sál: "hvad skal þá fyrir mér liggja, vesælum manni! hvad mun þá lofs um mig verda! Ef eg vaki hér við fljótid þessa ósætu nótt, er hætt við, að sú skadvæna hela og hin meгна dagg yfirþræmi mig, þar eg er lífítill eptir aungvitid, en undir birtinguna andar köld neyja frá fljóti nu. En fari eg uppá holtid í þann fluggamíkla skóg, og söfní í þeim þétta runnum, ef kuldiann og þreytan kann að fara úr mér, og sætur svefu renna í brjóst mér, þá er eg hræddur um, að eg verði dýrunninn að brád." Þegar hann hugaði um þetta, leizt honum eitt ráð: legast: hann gekk á stad til flógarins, og fann hann nálægt vatniinu á vidshnum hól. Þar kraup hann inn undir tvo vidsmjors vidar runna, sem varnir voru saman, annad villividur, annad olíuvidur; hvurki gátu hvassir þeyviudar blásid í gegnum þá, eda sú skínandi sól stotid þángad geislum sínum, eda regnid þreyngt sér þar í gegnum, so voru þeir varnir þétt saman á vírl. Odysseifur kraup inn undir runnana, og sópaði saman stórum þing með höndunum, því þar var lauffall so mikid, að 2 eda 3. menn hefdu vel mátt bjargast við á vetrardegi, þó harka væri. En er sá þolgóði ágætt Odysseifur leit laushrúguna, varð hann gladdur, og lágð:

ist aldur í miðjan binginn, og rötadi ofau á sig lausinu. Eins og maður, sem býr sjættu öðrum mönnum, felur eldibrand í svartri ofu vzt á afri sínum, og geymir fév þar eldvepfu, so hann þurfi ekki að sækja eld á anns an bæ: eins huldi Odysseifur sig með lausinu. Atena brá þá svefni þfir augu hans, til þess hann yrði sem fyrst afbreyttur af þeim sára líla, þá blundurinn legdist á brár hans.

Odysseifur drápa.

S j ø t t a b ó k.

I n n t a k: Draumur Násifur, dóttir At-
fínóuss, kóngs í Sferiu. Kóngsdóttir efur
til strandar með þjónustumeyum sínum til að þvo
flæði í ánni, og að því bunn leikur hún knattleik
við þær. Við það vaknar Odysseifur, geing-
ur til Násifur, og bidur hana ásjár; hún veitir
honum vidtöku og adhjúpun; hann fylgir henni
til borgarinnar, og kemur um sólarlag til At-
enu lunds.

Sá þolgóði ágæti Odysseifur svaf hér þannig, lé-
magna af svefni og þreytu; en Atena gekk til lands
og borgar Seafa: þeir bjuggu áður fyrir í þeirri víðlendu
Sýperin, í nánd við Ryklópa. Ryklópar voru of-

stopamenn miklir, og rændu opt mannum Seaka, því þeir voru þeim yfirsterkari. Þá slutti sá godumlífi *Atafitous* þadan bygð þeirra, og setti þá niður í *Skér-ín*, stærri sðrum hugvitðömun mannum; hann hlóð vegg umhverfis borg þeirra; og bygði hús, reisti goda hof, og slípti út sáðlondum. *Atafitous* var þá andadur og geinginn til heljar, er þetta var tíðinda, en *Alfinóus* réði löndum; honum höfðu gudirnir veitt stóra vitsmuni. Sú bláeyga gýdja *Atena* gekk til hallar *Alfinóus*s, og ætlaði að koma til vegar heimfar þess hugstóra *Odysseifs*. Hún gekk inn í svefnherbergid, það var gert með miklum hagleik; þar svaf mærin *Atafíka*, dóttir ens hugstóra *Alfinóus*s, hún var líf gýðjunum að verti og vænleik. Sjá hærni voru 2 þjónustumeyar, og svaf sínumeginn dýrustafs hvur; þær höfðu segurd sína frá *Poffagýðjunum*. Þær glæsilegu hurðir voru læstar. *Atena* leid eins og vindblær að rúmi mæritunar, nam skadar yfir höfði hennar, og mælti til hennar; var hún þá í lífi dóttur hins slíplæna *Dymants*, sem var jafnaldra og vina hennar; í hennar lífi taladi sú bláeyga *Atena* til hennar: "*Atafíka*, enn að móðir þín skuli hafa átt svo hirdulansa dóttur! Þú lætur þau sögru flæði liggja í reidileysi, þar sem þó brúðkaup þitt er fyrir hendi, þú bædi átt sjálf að búast sögru skarti, og líka sá þeim falleg flæði, er leida þig til brúðarsalsins; því frá þessum berst út góður orðstír manna meðal, so faðir og móðir gleðjast við. Látum oss nú fara til þvottar, þegar er lífsir af begi. Eg skal fylgjast með þér og hjálpa þér til, svo þú verðir fljót búin; því ekki muntu leingi hér eptir verða heima

seta, því nú biðja þín hinir gófugustu menn í landi Seaða, hvar og átt þín er sjálfrar. Hver nú, bið fœdur þinn góðan á morgun, að láta búa út múlsmur og vagn til að flýta á lindana og mótana og þau fœru flæði; er þér sjálfri þetta miklu samra, en fara á fæti, því langarnar eru langt frá borginni." Þegar sú blárga Atena hafði sagt þetta, fór hún til Olymps, hvar menn segja gudanna bústadi vera, þeir er æfinlega fœðugir standa; aldrei stækjast þeir af vinðum, eða vœfna af regni, og aldrei fœmur þar snjó, heldur breiðir sig þar út skýlanti upphæmslopt, og leikur yfir hjartur ljómi; þar gleðja sig enir fœlu gudir alla daga. Þánga; að fór Bláeyg, þá hún hafði átt tal við meyna.

Ekjört kóm sú trónsagra Morgungyðja og vakti þá fagurmötluðu Atásíku. Henni þótti draumurinn mjög undarlegur, fór hún og gekk gegnum herbergin, að segja foreldrum sínum frá, sínum fjæra fœdur og móður. Hún fann þau inni: sat móðir þennar við eldstóna hjá þjónumstumeihunum, og spann band út sjáfarpurpura; en fœdur sínum mætti hún, í því hann gekk út á ráðstefnu til eina frægu hœðingja, þar sem hinir vœfðu Seaðar hœfðu mælt honum mót. Hún gekk að fœdur sínum, og sagði: "fædir góður, viltu ekki láta útbúa handa mér háfan hjólvagn, að flíta á til árinna þau vœndudu flæði til þvottar, er hjá mér liggja óhreini? Væði samir þér sjálfum, þá þú ert á ráðstefnu með hœðingjum, að bera hretn flæði; lífa áttu 5 sonu heima, 2 kvengada, og 3 ógipta í blóma aldurs, er jafnan vilja vera í nýpvegnum flæðum, þá þeir fara í dansleik; er það mitt að hugsa fyrir öllu þessu." Hún tók svo til orða, af því hún fyrirvarð sig að nefna við fœdur sían þá blómlegu giptingu; en hann skildi allt, og svaraði henni: "hvurki

skal eg sýja þér um málafua, dóttir, né um nokurn hlut annan. Þar þú, þrælarnir skulu búa þér háfan vagn með sterkum hjólum og rírhlutum." Þá hann hafði þetta sagt, kalladi hann til þrælauna, og gegndu þeir hömum; þeir bjuggu út hjólfertan málafuavagn utan hallar, leiddu málafnana undir okid, og teigndu þá við vagninn. En mærin bar þau sögru klæði úr herberginu, og lagði þau upp í þann stéttfæfua vagn. Móðir þennar lét í vagnnum stríum með allskonar, ljúffingum mat og súsi og vini á geitbelg; og þá mærin var komin upp í vagninn, setti hún henni tæra olíu á gullfjöfku, so hún gæti badad sig með þjónustumeynunum. Eidan tók kóngs dóttir svipuna og þá glæfalegu tauma, og feyrði af stad, gerðist þá dónur af málafnunum, er þöndu sig án afláts, og drón klæðin og hana; eigi var hún ein í sér, því þjónustumeyarnar fylgdu henni. En er þær komu að þeim sagra árstraumi, þá var þar kostur góðra lauga; spratt þar upp sagurt vatn og gnógt, svo þvo mátti hvursu óhreinu þvottur sem var. Þar leystu þær málafnana frá vagninum, og ráfn þá fram með því straumi harða fljóti til að bita það seta grængressi; tólu síðan klæðin af vagninum, og létu niður í það bláa vatn, tróðu þau í dalinn, og féptust við. En er þær höfðu þvegid burt öll óhreiniindi, breiddu þær þvottun á fláfarbakkann, þar sem sjörinn hafði margfregid málina við landid; síðan laugudu þær sig, og smurdu með olíu ridar feiti; tólu því næst dagverð þar á fljótsbakkann, og bidu þess að þvotturinn þernaði í söfðininn. En er hún og þernurnar höfðu sagt sig á matnum, lögðu þær af sér hofuddúkana, og létu fuattleik, en sú hvítarmada táláflka saung fyrir. Eins rígnuleg og sú orvumglada Artemis er, þá hún geingur eptir ein;

hvarja fjalli, annaðhvort þeim háfa Taygetus eða Erymantus, til að gamna sér. að góltum eða fráum hjörtum, og skógargyðjurnar, dætur Seifs þrumu: fjalda, stémta sér með henni, so Leto hlær hugur vid, því Artemis ber höfund og enni þeir þær allar, og er auðþétt frá þeim, þó allar séu þær fridar: eins bar sú ógipta mey langt af öllum þjónustumevnum.

En er hún atkladi að fara að beita málöfnunum fyrir vagninn, og brjóta saman þau fegun klæði, og halda þeim aptur: þá hugsaði sú bláeyga gyðja Atena upp eitt ráð, so Odysseifur skyldi vakna, og sjá þá fagureygdu mey, að hún vísaði honum til borgar Itea. Konungsdóttir fastaði knettinum að eluni þjónustu: meynul, og misti hennar, og stófk knotturinn út á þann djúpa hyl, en þær hljóðudu vid hástöfum. Þá vaknaði sá ágæti Odysseifur. Hann settist upp, og hugsaði með sjálfum sér: "hvada meun munu búa í því landi, sem eg er nú aptur í kominn? hvort munu þeir vera ódældarmenn og grimmir og fullir ójafnadar, eða góðir vid ókunna menn og guðhræddir? Ego þótti mér, sem bæri mér að eyrum fvennlegt megarhljóð þeirra gyðja, er búa á hásum fjallatindum, vid uppsprettur vatna, eða á græsugum ringjum. Eða mun eg nokkud vera í nánd vid máli gædda meun? En það er best eg fari sjálfur, og viti hvurs eg verð vís." Að því mæltu gekk hinn ágæti Odysseifur fram úr runnonum, hann braut lausgada grein úr þeim þéttvagna skógi, til að hylja með skapnad sinn. Hann gekk af stad eins og fjallaljón, sem treystir á afl sitt, og gengur regnvott og vedurbarid, og brennur eldur af augum þess; það eltir naut eða saudi eða villihirti og sulturinn þrýstir því til að ráðast að smáfénadi jafnvel inn í rammbygd

hús: eins vildi Odysseifur ganga á fund þeirra sagur: loftkudu meina, þótt hann væri klædlaus, því neyðin þrýsti að honum. Hann var ekki vel til reika af sjáfar: seirunni, og varð hann þeim ógurlegur í augum, hlupu þær hræddar í sína átt hvor fram á sjafarbakka. Dóttir Alkinoúsar var ein eptir, því Atena lagði hng í beyðst henni, og tók frá henni allan ótta. Hún stóð, og hélt stölu fyrir andliti sér. Nú hugsaði Odysseifur sig um, hvort hann stóldi sadma kné hinnar sjóns sögu menar, og bidja hana svo ásjár, eða stóldi hann bidja hana með blidum ordum áleingdar, þar sem hann stóð, að vísa sér til bergarinnar og gefa sér klæði. En er hann hugsaði um slíkt, þótti honum ráðleggra, að bidja hana með blidum ordum áleingdar, svo mærin stóldi ei reidast honum, ef hann gengi fyrir kné henni. Hann talaði þá til hennar þessi blidu og viturlegu ord: "ég gráðænl þig, þú tignarlega, hvort heldur þú ert gyðja eða dandlegur maður. Sértu elnhvur af þeim gyðjum, er byggja þann víða hlmin, sýnist mér þú einna líkust Artemísi, dóttur ens mikla Seífs, bæði að fríðleik, hæð og vartarlagi. En sértu eln af dandlegum mönnum, sem á jörðu búa, þá eru þrífalir foreldrar þínir, og þrífalir bræður þínir. Mun víst hngur þeirra jafn: au vld lifna af svannði, þá þau sjá þig, slíka blómar: rós, ganga í dansinn. En sjá er þó langraístur allra, sem farir þér flestar brudgjafir, og leitir þig heim til sín. Því aldrei hefi ég augum lítið nokkurn dandlegan slíkan, hvortu manni né konu, og undrast ég stórum, þá eg horfi á þig. Eart er það, að einu sinni sjá eg lítan língan pálmavíðar kvíft upp renna hjá stalla Appollons í Deley; kom, eg og þúngad, og mart fólk með mér, og varð mér þungra harma andid í þeirri ferð.

En þá eg sá þenna kvið, varð mér það sama, að eg stardi leingi á hann með undrun, því aldrei hefir slíkt tré úr jörðu spróttid. Eins dásit eg að þér, niar, og horfi á þig fullur undrunar, og fyrirverð mig stórlega að ganga fyrir kú þér. En harðan harm hefir borid mér að hendi: eg kom í gær af því dymma hafi eptir 20 daga úti víst, báru mig báru og snarlr þóljir allan þann tíma frá eyunní Ögygiu; og nú hefir gud fast að mér hér á land, má vera til þess, að eg rati hér og eun í nokkra raun, því ekki hygg að hér muni vid lenda, munu gudirnir áður láta mér enn mart að hendi bera. Miðfuna mér, þú tignarlega, því eg kóm fyrst á þinn fund eptir afstæðnar margar þrautir; þekki eg hér aungvan af þeim, er í þessari byggd og í þessu landi búa. Vísa mér á borgina, og gef mér sat nokkurt til að klæðast í, af þeim umbúðum, er þú munt hafa hafa hingat með þér utan um þvottinn. En gudirnir veiti þér slíkt sem þú æskir í hjarta þínu, og gefi þér mann og hús og gott samlyndi; því ekkert er betra og ágætara, en þegar maður og kona búa í húsi sínu samlynd í hugum: er það stór skapraun óvinum þeirra, en gleði vinum þeirra, en best not hafa þau af því sjálf. Sú hvítarmada Tráskia svaradi honum aptur: "Svo lígt mér á þig, gestur, sem þú munir vera vassur maður og óheimstær. Þínu olympíski Seifur tit hlutar séhvurjum sitt hamingjulan, gófgum sem ógofugum, eptir því sem hann vill; hefir hann og látid þetta verða þitt hlutfall, og ber þér þó að vera þolinmóðum. En með því þú ert nú kominn í byggd vora og í land vort, þá skal þig hvurki klædi skorta, né nokkud annað, það er mótlættur mistunarmaður þarf að hafa. Eg skal vísa þér á borgina, og segja þé

hvað landshjúdurinn heitir. Seakar búa í þessu ríki, og í landi þessu, en eg er dóttir ens hugstóra Alkínóus, er allir Seakar eiga undir mátt sinn og megin." Ad því mæltu kalladi hún til þeirra fagurlofkendu Þjónustumeya: "Staldríð við, Þjónustumeyar, hvað sýðir þér, þó þér sjáid karlmann? Þér haldið þó víst ekki, að hann sé einhver óvinur? Nei, einginn lífandi maður er sá, og verður aldrei, er komi með ófriði inn í land Seaka; þeir eru gudnum kærar, en so. Vér búum hér og langt í burt frá öðrum mönnum, tí í því brimótta hafi, og hafa adrir menn eingi mót við oss. Nei, þessi maður, sem hér er kominn, er einhver vesalíngur, kominn af hrakningi, og er skyldur að hjúkra honum; því allir gestir og þursamenn eru undir vernd Seifs; kómr til til gjöf sér opi vel. Þjónustumeyar, gefið nú gestinum mat og drykk, og laugid hann í ánni, þar sem skjól er." Svo mælti hún, en þær stóðu við, og kölludu hvort á' adra. Þær leiddu Odysseif þengad sem skjól var, evis og Alásíka hafði sagt, dóttir ens hugstóra Alkínóus, og lögðu hjá honum yfirhöfn og kerti til að fara í, fengu honum tára olíu í gulllösku, og sögðu honum að bada sig í árstráminum. Þá mælti hinn ágæti Odysseifur til Þjónustumeyanna: „Þjónustumeyar, gangið nokkud affiðis, meðan eg þvæ sjáfarfæltuna af herdum mér, og smyr mig með viðsmjörinu; því langt er síðan smyr hafa komid á höndu mitt. En ekki mun eg bada mig fyrir angum yðar, því eg fyrirverð mig að vera þér í nærveru fagurlofkadra meya". So mælti hann, en þær geingu burtu, og sögðu kóngsdóttur frá. En sá ágæti Odysseifur þvodi af sér í ánni sjáfarfæltuna, er var á hans breiðu herdum og baki, og néri af höfði sér þá grómtæknu sjáarfrodu. En er

hann hafði alþvögil sig, og smurt með elgunni, fór hann í þau flæði er þingismeyan hafði gefið honum. Atena dóttir Seifs, gerði hann þá starra á velli og þecklara, og lét þrétva lotfa þveyna niður af höfði hans, líka þháfints: dígmi. Eins og hvítarmadur, hvírnun Gefestus og Pallas Atena hefir kent allekonar hagleik, gullbýr silfur og smidar sagra grívi: eins brá Atena segurd vár höfund og herdar Odysseifs. Þvínað gótt hann afsíðis ofan til strandar, og settist niður, þynandi af segurd og yndisleik. Kóngsdóttir horfði á hann með undrun, og mælti til euna fagurlofkendu þjóunstormeyar: „Þér hvítarmadu þjóunstormeyar, takid eptir því sem eg segi: ekki kemur þessi madur á fund euna godumlíku Seaka að óvilja allra guda, þeirra er á Olympi búa. Því í forstu þótti mér hann heidur óafstægur, en nú líkist hann godnum, þeim er bygja víðan himin. Eg vildi óska, að annar eins madur hérlendur feingi mín, og festi hér yndi. En gefid nú, þjóunstormeyar, gestin mun mat og dreykt“. So mælti hún, en þar gáfu gaum orðum hennar, og hlýddu henni, og gáfu Odysseifi mat og dreykt. Nú at eg drótt sá margþjáði ágati Odysseisur, og tók fæflega til matarins, því hann hafði lengi einstis matar neytt.

En hvítarmada 27. líka sísladi annað á meðan: hún brant saman þróttinn, og lagdi upp í þann fallega vagn, beitti þeim höfsterku múlsnum fórir, og sté sjálf upp í. Hun kalladi til Odysseifs, tók til orða, og mælti: „statt nú upp, gestur, og halt til borgarinnar, mun eg vísa þér á hus mans fróðhugada fódurs, muntu þar finna þá menn, er ágatastir eru af öllum Seekum. Nú þakru, með því mér lizt ráðkæmlega á þig, hátia so ferd þinni: meðan vér forum um afrana og

sáðlönðin, þá skaltú með þernunum fylgja ræðlega á eptir
 mylsnunum og vagninum, en eg mun ráða ferðinni.
 En þegar vér erum inn komnar í borgina — — um
 hverfis hana er hát borgarveggur; falleg höfn er báðum
 megin bergerinnar, og mjótt sund inn, liagja þar hin
 berðrónu skip spyrir. Því hvar maður hefir sitt nauð;
 þar er og torg þeirra umhverfis það fagra Þosidons
 höf, hláðid af geysistöfum niðurblerptum steinum: þar
 bíla þeir til allan skipreida, landfestar og segl, og hægva
 til árar; því Seaðar hirta ei mun boga né ærvanælit,
 heldur um siglutré og árar og réttfæid skip, á hvarjum
 þeir fara hröðugir yfir það gráa haf. Vil eg fírrast
 illt umtal þeirra; kann vera þeir spotti mig síðar: því
 í þessu landi eru menn mjög áleitnir, og kanu vera að
 einhver þorpatíun mæti mér, og segi: hvar er gestur
 sá hinn fríðl og mikli, er fylgir Tóssíku? hvar mun
 hann hafa hitt haun? þessi mun víst verða maður þeun-
 ar; anuadhvurt mun hann hafa veitt vidtöku einhvertjum
 manni úr fjærlægu landi, sem vilgt hefir frá skipi sínu,
 þar aungvir menn eru hér í nánd: eða einhver áskær
 gud hefur komid fyrir bænastad hennar af hinni ofan, og
 ætlar að bíla saman við hana alla hentar æfi. Það
 er betra að hann fari sjálf og útvegi sér mark úr öðru
 landi, fyrst hinn fyrirlittrur inulenda Seaða, er hennar
 bidja, margt vænit menn. Soua munu menn segja,
 og mun þetta verða mér til ámælis. Mundi eg og lá
 hvurri með annari, er slíkt geri, ef hann móti vilja sína
 færni foreldra slægist í fylgd með karlmonnum, áður en
 brúðkaup hennar verður haldið opinberlega. Tak nú,
 gestur, eptur því sem eg segi, so þú sem fyrst sáit
 slutning og farargreida hjá föður mínum. Þú munt
 finna nærri veginum fagrau espilund, helgan Atenu;

þar sprettur upp lind, og er eingi lumbhverfis; þar er egin reigur fœdur minn, og blómlegt sáðland: það er so langt frá borginni, að heyrna má þaðan, ef kallad er. Þar skaltu setjast niðr, og bida um hrið, um þér er um komnar ian í borgina, og til hallar fœdur minn.

— — En þegar þú heggur oss vera heim komur til hallarinnar, þá skaltu ganga til borgar Seaka, og spyrja að holl fœdur minn, ens hvarfœra Alfinðs; er hún andfénd, so að hvert barnid má vísa þér þágang. Því eingin hús Seaka eru þvilik, sem holl æðlingssins Alfinðs. En þegar þú ert inn kominn í herbergin og hollina, þá skaltu ganga hið skjótasta gegnum stofna, þar til þú kemur til móður minnar; hún situr við eld: stóna í eldsbirtunni; hún situr upp við súluna, og spinur at band úr forlunnar fœgrum sjáfarpurpura, en þennar sitja að baki henni. Þar er og háfæri fœdur minn, og blasir við birtunni; hann situr í háfætinu, og drefkur vin, sem varf hann einn af godinum. Þá þú ert kominn þar fram hjá, skaltu rétta hendurnar að knjint móður minnar, muntu þá brátt fá þann fœgnud að sjá þinn heimkomudag, þó þú sért næsta langt aðtominn, (Verði hún þér velviljnd í huga, þá máttu eiga von á að fá að sjá vint þína, og komast til þins háreista húss og heim í fœdurland þitt.)“ Ald því mættu fœrði hún á málafnana með þeirri fœgru svipu; hlupu þeir skjótt frá þeim rennandi árstráum, stöfku vel og lögðu mikid undir sig. En hún hélt strítt í taumana, so þennurnar og Odysseifur, sem voru gangandi, gætu orðid þunni slunferða, og lagði því svipuna á með gæmi. Um sólartag komu þau til hins fagra lands, er heitur var Atenu; þar settist hún ágæri Odysseifur, og gerði þegar barn sína til dóttur ens mikla Seifs. „Hver barn

mína, Altrytóna, dóttir Seifa þrumusjálða! bænhest mig nú lofsins, fyrst þú ekki varðst við þæn minni fyrir-
um í hvárháttanum, þá sá frægi Landastélfir laust mig.
Lát mig finna góðvilja og miskun hjá Seotum, þá eg
kem til þeirra." Þannig badst hann fyrir, en Pallas
Atena heyrði bæn hans; þó kom hún ekki í angshu hans,
því hún óttadist fæðurbroður sinn, sem hafði þunga reidi
á þeim góðumlíka Odysseifi, allt þar til hann komst
heim í sitt fædurland.

Odysseifs drápa.

S j o u n d a b ó k.

Þuntak: Atena vísar Odysseifi á holl
Alfínóus þónga, og segir honum frá ætt hans
og Aretu drotningar, og frá stóríngslap Aretu.
Hann geingur inn í hellina, og bidur Aretu á-
sjár; Alfínóus tekur honum vel, og heitir hon-
um slutningi. Odysseifur segir frá ferðum sín-
um frá Ogygiu til Skeríu, og sefur af um
nóttina.

Þannig badst hinn þólgóði ágæti Odysseifur fyrir; en
þeir sterku múlasnar hlupu með meyna til borgarinnar.
En er hún kom til ennar veglegu hallar fædur síns,
lét hún þá stadar nema í færgarðinum. Drædur henn:

ar gælingu út til hennar, lífir óðauðlegum gúðum; þeir
 leystu málafnana frá vagninum, og báru klæðin inn.
 Hún gekk sjálf inn í herbergi sitt; en sú aldrada her-
 bergismey Þorrmedusa frá Aspíru tveikti upp eld
 handa henni; sú hafði fyrir meir verid flutt á borderón-
 um skipum frá Aspíru, höfðu menn valid hana sem
 fjorgrip handa Alkíóusis, sökum þess hann réð yfir
 öllum Fæðum, og landslýðurinn hlóddi so á mál hans,
 sem væri hann einhver gúðanna; hún var fóstura ennar
 hvítærmudu Tráskú; tveikti hún upp eldinn, og bjó
 til kvöldverðar inni í höllinni. Þá tókst Ódysseifur
 gaungu á hendur til borgarinnar; en Atena brá yfir
 hann miklum mörkva, af góðvilja til hans, að einginn,
 sem mætti honum af þeim mikillátu Fæðum, skyldi
 kasta hnífilyrdum að honum, og spyrja hvor hann væri.
 En er hann ætlaði inn í þá lýtilegu borg, mætti hon-
 um sú bláeyga gúða Atena, var hún þá líf yngismey,
 og hélt á vatnskruffu; hún nam stadar fyrir honum,
 en sá ágæti Ódysseifur spurði hana: „Viltu ekki barn-
 id gott, vísa mér á höll hins hrausta Alkíóusis? Því
 eg er ókunnugur maður, sem ratað hefi í margar raunir,
 og kominn hingat lángt að úr fjarlægu landi; þekki eg
 því aungvan þeirra manna, er byggja þessa borg og
 hérað.“ En bláeyga gúða Atena svaradi honum: „eg
 skal þæri gestur, vísa þér á þá höll, er þú spyr að; hún
 er nálægt húsi míns góða fæðurs. Gættu sem hljóðleg-
 ast, en eg skal vísa þér leið; lít ekki upp á nokkurn maun
 og yrd ekki á neinn: því laudemenn hér láta illa við gest-
 um, og sagna ekki gestbeinlega þeim er frá öðrum lönd-
 um koma; þeir fara yfir það mikla sjáfarðjúp, trenstapdi
 sínum orfseidu skipum, er Landastælsir hefir gefid þeim;
 eru skip þeirra skjót sem fugl fljúgandi eða hugur manns.“

Ad því mæltu fór Pallas Athena fyrir í skyndi, en hann fetadi eptir góðjunni. Þeir frægu færmenn, Seaðar, urðu ei varir við, er hann gekk meðal þeirra um borgina: því sú máttuga góðja, hin fagurlofkada Athena, leysdi það ei, hafði hún brugðid yfir hann helgu mörkri, af góðvilja til hans. Odysseifur undradist hafninnar og hin safabygðu skip, og þingstadi þessara ágætismanna og þá hán borgarveggi, vörn þeir settir vigstaurum og hid mesta mannvirki. En er þau komu til hinna veglegu konungshúsa, tók sú bláeyga góðja Athena so til orða: „Þetta er það hús, keri gestur, er þú batst mig vísa þér á. Þú munt hitta þá seifðornu höfðingja sitjandi að veizlu. Þú skalt ganga inn, og láta þér ekki bilt við verða: því einbeittur maður verður í öllum blutum drjúgari, enn þótt hann sé kominn frá einhverju ókunnu landi. Þú skalt fyrst ganga á sand húsfreyju í hollinni; hún á það samnesni, að hún heitir Areta, og er hún komin af þeim sömu foreldrum, sem áttu Alkíonús kóng. Þau áttu fyrst Násítóns samán Posídon Landastelsir og Períbea, hin seiddasta kona, yngsta dóttir hins hugstóra Erymedons, er fyrstur var konungur yfir þeim ofurhugudu. Gigöntum; hann torvundi þessum óþjálgá lýð, og fórst sjálfur. En Posídon gat son við dóttur hans, hinn hugstóra Násítóns, er ríkti yfir Seaðum. Synir Násítóns voru þeir Kerenor og Alkíonús; var Kerenor soulans, og staut Appollon Silfrimbogi hann nýgiptan í húsi sínu; hann lét eptir sig Aretn, eina barna. Hennar fékk Alkíonús, og virðti hana meir en nokkur kona á jörðu er virðir nú á dögum, þeirra frænna er húsráðendur eru og mönnum giptar. Slíka virðingu og yfirlæti hefir hún ávalt haft, og hefir enn, bæði af börnum sínum og

sjálfum Alfríðs, so og af landesfólkinu, sem horfir á hana sem góðu, og fagnar henni með kvæðu sinni, þá hún geingur um borgina; bæði er það, að hana stórtir ekki góða vitæmuni, enda setur hún málum manna, þeirra er henni gedjast að. Verði hún þér velviljud í huga, þá er meiri von, að þér audnist að sjá aptur vini þína, og komast til þíns háreista húss, og til föðurlands þíns.“ Ad því mæltu fór hún bláeyga Atena yfir það ófrjósa haf frá þeirri yndislegu Sferíu; hún kom til Maratons og hinnar strætubreidu Atenuborgar, og gekk inn í híd rambygda hús Erekteífs.

Oðysseífur gekk til annar veglegu hallar Alfríðs. Hann nam stadar, áður hann kom að eirþróf: uldinum, og slaug þá mægt í huga hans: því ljóminu af því háreista húsi ins hugstóra Alfríðs, var sem af sölu eða tvingli. Eirveggir geingu til beggja handa frá þróföldinum allt inn í húsið, og brún í fring af blá: stáli; frir því rambygda húsi voru hurdir margar af gulli, en dyrstafirnir voru af silfri, og stóðu á eirþróf: uldi: yfir uppi var dyratré af silfri, en hurðarhringurinn af gulli. Hundar úr gulli og silfri voru báðumegin dyr: anna, hafði Gefestus blíð þá til af hugviti sínu, að gæta húss ens hugstóra Alfríðs, voru þeir ódaudlegir og eldtuð aldrei. Gæti voru reist með endilaungum húseggnum báðumegin, frá þróföldinum og allt inn í húsið, voru þar á lagdir smágjörvir velofutr dúkar, er konurnar höfðu unnið; þar sátu á höfðingjar Seaka, þá þeir snæddu og drukku, því þeir lifðu við alls nægtir. Þar stóðu gullegir sveinar á velsmíðnum pöllum, þeir höfðu á logandi blýsum, og lýstu bordgestinum á næturnar í solumni. Alfríðs hafði 50 þernur, mala sumar hinn heiðgula gróða á kvörn, en sumar vesa dúka og

spinna band; þær sitja einö og laufblod á hávarinni ösp, og sú tæra olía rennur á þeim fastofnu dúkum. Eins og Seafar sjálfir kunna hvarjum manni betur að róa skipi á sjó, eins kunna konur þeirra vel vesnad, því Alena hefir veitt þeim frábæra kunnáttu í hannyrdum og gott hugvit. Þyrir utan förgardinn, nálægt inngáginum, var stór gardur, 4 plöglönd á vidd, og gérði hláðid umhverfis: þar uru stór blómleg tré, perutré, fjarnepatré og apaldrar með sögru aldini, sæt fiskutré og blómlegur oliuvíður; þvert aldrei ávæxtur þeirra né dvínar ár í gegn, hvorki vetur né sumar, því útrænan, sem þar andar ávalt, fletur einum ávætti út meðan annar verður full: þroska: þar spreittur ein pera, þar sem ennur fyrnist, epli á epli, vínber á vínber, og síkja á síkju ofan. Þar hafði Alfinóus gróðursett frjóssaman vínakur; þerriflötur hans var á sléttum velli, og þornadi í sólunni, voru menn þar að lesa sum vínberin, en troða sum: mátt þar sjá úngar þrúgur, er blómíð var útsprúngið á, en aðrar voru farnar að blána. Í enda gardsins voru afmældir reitir, varnit hmislegum gróða, héldu þeir blóma sínum allt árið í gegn. Þar voru 2 lindir, kvíslast önnur út um allan gardinn, en hin kómur upp undan gardsþröskuldinum hjá þeirri háfu höll, og er þar vatnsból borgarmanna. So andugur var bústaður Alfinóus af gudanna veglegu gáfum. Þinn þolgóði ágæti Odysseifur stóð hér víð, og litadist um; en er hann hafði athugað allt, gekk hann hratt yfir þröskuldinn og inn í höllina; fann hann þar forstjóra og höfðingja Seafa, þeir voru að dreypa þeim glöggshvigna Argusbana, voru þeir vanir að færa honum dreypifórni síðast, áður en þeir

getngi til hvílu. Eá þolgóði ágæti Odysseifur, gefk vör hallargólfid, hulinu miklum myrkva, er Atena hafði yfir hann brugðid, hann fór þar til hann kóm til Ar-etu og Alkínoús kónqs. Odysseifur lagði þá hönd-um um kné Aretu, og í því leid af honum sá heilagi myrkvi. Wenn urðu hljóðir víð, er þeim varð lítið á manninn, og horfðu á hann með undrun. Þá bad Odysseifur: „Areta, dóttir hins godumlíka Xerens! eptir margar þrautir afstáðnar kem eg til manns þíns, og að kújam þínum, og til þessara bóðsmanna. Þess óska eg, að guðirnir veiti yður hamingjusamt líf, og að hvortjum þú og andnið ad leifa börnum sínum eigin sínar eptir sig, og þá heidursgjöf, er alþýða hefir veitt hon-um. En eg bið, að þér greidid fór mína, so eg kom-ist fljótt heim til míns fædurlands, því eg hef leingi rannit þolad fjærri vinum mínum“. Ad því mæltu settist hann niður í öskuna hjá eldstónni víð eldinn; en þeir urðu allir orðlausir og þögðu. Loks tók til máls hinn aldradi öðlingur Ekeneus, sem var elstur Seafa, ordipakasti maður, og fróður maður í mærgu; hann var vinsæll maður, og tók hann til orða og mælti: „Alkí-óús, hvorki er það samílegt né vídurkvæmílegt, að gesturinn sitji á gólfi í öskanni víð eldstóna, þar sem menn þó bida hér bínnir að gegna bði þínu. Reis heidur gestinn á fætur, og lát hann setjast í híd sílfur- neglda háfæti; bjóð so hrópurunum að birla vín að nýu, að vér færum og dreypisörn þínum þrumuglada Seifi, sem er leiddugi hinna vírduglegu mífúnarmanna. Þvínæst skal matseljan gefa gestinum kvöldverð af því sem fyrir hendi er.“ En er það ágæta þrautmenni, Alkínoús, heyrði þetta, tók hann í hönd þess fróðhug-ada ráðagóða Odysseifs, reisti hann upp frá eldstónni,

og lét hann setjast í ljómandi háfæti, en lét son sinn víkja úr sæti, hann vafsa Laódamant, er sat næst honum og var honum færstur. Þsonysinnvein kom með handlaug í fellegrí gullegri vatnsfönnu á silfurfati, og helti vatni á hendur honum, og setti fyrir hann stafid bord. Eú virdulega matselja kom með brand, og lagdi fyrir hann, og þat með margaðonar krásir, og veitti góðfúslega af því sem fyrir hendi var; en sá þolgóði ágæti Odysseifur át og drakk. Þá taladi sá hrausti Alkínoús til hróparans: „Pontonóus, blanda þú vín í skapfétinn, og steink öllum í höllinni, að vér færum dreypisöru hinum þrumuglada Seifi, sem er leidtogi hinna virdulegu miðunarþurfa.“ So mælti hann, en Pontonóus blandadi það sæta vín, og steinkti öllum, og lét borden ferin ganga um að nýu. En er þeir höfdu dreypt, og drukkid sem þá lysti, hóf Alkínoús so mál sitt, og sagdi: „gefðu hljóð, þér fyrirliðar og höfðingjar Seaka, meðan eg mæli það, er mér býr í brjósti. Með því nú er lofid máltid, þá farid heim, og gangid til hvílu. En að morgni skulum vér kalla til fleiri höfðingja, og halda gestinum veizlu í höllinni, og stefna gudunum sögu blót; þá skulum vér og ráðgast um slutning gestins, að hann fyrir vörn tilbeina komist með gleði ángurlaust og þrautarklaust sem fyrst til síns fædurlands, hvað langt sem hédan er þáangad; skulum vér svo til haga, að honum verði eftirt að meigi á meðan, uns hann stigur sæti á fædurjörð sína; þar mun á daga hans drífa það sem Ekapanornin og Forlagaggyðjurnar ætluðu honum, þá þar spunnu lífþráð hans, er móðir hans hafði sædt hann. En ef einhver hinna ódaudlegu er hér

kominn af himni ofan, þá er víst, að guðirnir hafa hér einhver brögð með höndum, sumur en vant er: því fyrr meir hefir það verið vandi gudanna, að birtast ofsbærspnilega, þá vér efnum ágæt stöðbið, og sitja ásamt með ofsb að veizlum; og þó einhver maður hafi mætt þeim einn á ferð, þá hafa þeir ei dulizt fyrir honum; því vér erum þeim nákomnir, eins og Kyflóparnir og villifjódir Gígantanna." Sá ráðagóði Odysseifur svaradi honum og sagði: „aðra ætlan máttu hér á hafa, Alfinóus; ekki er eg líkur enum óðaublegu, er byggja þann víða himin, hvurki að verti né vanskif, heldur er eg sem aðrir, dautlegir menn. En það ætla eg, að eg muni mega í mannaumum jafna mér við þá menn, er þér vitid í mesta gæfuraun ratad hafa, og fleiri rauna: sögur mundi eg sagt geta, en aðrir menn, ef eg segði frá því öllu, sem eg hefi fram úr ratad eptir ráðstöfun gudanna. En lesið, að eg taki snæðing, þó eg sé harmþrúginginn: því effert er óvægnara, en það leida húngur, sem neyðir manninn til að minnast sín, þótt hann sé raunamæddur og hafi yfir sorg að búa innanbrjósts. Eins er eg, að þó eg búi yfir harminum, þá hvetur þó húngur: id mig ávalt til að eta og drekka, lætur mig öllu gleyma, sem yfir mig hefur líðid, og býður mér að nærast. Gjörid nú so vel og skundid húngad, þegar er dagur rennur, að þér megid koma mér vesalum manni, sem beðid hefi so margar raunnir, í land á fódurjörðu minni. Mig gildti einu, þó eg dæi, ef eg að eins feingi að sjá eigur minar og þræla mína og mitt stóra háreista hús". Þannig mælti hann, en allir tóku vel undir, og báðu greida sér gestsins, og kváðu honum ord vel farizt hafa. En er þeir höfðu dreypt, og drukkid, sem þá lysti, gekk hvar heim til sín, að taka á sig náðir.

Sá áætti Odysseifur var eptir í hœllinni, og sátu þau hjá honum, Areta og sá godumlífi Alkíónus; en þjónustumennarnar báru burt veizlubúnaðinn. Eru hvítarmada Areta tók þá til máls, því hún kendi ofir höfuina og kyrtiliinn, þá hún sá þau fagra flæði, er hún sjálf hafði unnið með þjónustumenum sínum; hún ávarpadi gestinn sljóttum ordum, og sagði: „fyrst vil eg spora þig að því, gestur! hvar ertu? og úr hvaða landi? hvar hefir gefið þér þessi flæði? eda segistu ekki hafa hrakist hingat af sjó?“ Sá ráðagóði Odysseifur svaradi henni: „erfitt verður mér, drottning, að segja frá upphafi til enda allar þær morgu raunir, er himnabúarnir hafa látid mér að hendi bera. Þó mun eg segja þér, það sem þú spyr mig að og forvitnast um. Ey nokkur liggur langt hédan úti í hafi, og heitir Ogygia; þar býr sú hárfagra, máttuga gýdja, sú sála Kalypsó, dóttir Atlants, og kemur einginn til hennar, hvorki gudir né daudlegir menn. En sláid raf mig, vesælan manni, einsamla að húsum hennar, eptir það að Seifur hafði lostid mitt sljóta skip með björtu reidarslagi, og brotid það út á því dökkva hafi; létust þar allir mínir hraustu félagar, nema jeg hélt mér utan um fjölktré þess borderóna skips, og hraktist svo í 9 daga. Á þínni 10du dýmmu nótt létu gúðirnir mig berast upp að evunni Oygíu, hvar sú hugprúða, máttuga gýdja Kalypsó býr. Hún tók við mér, og hélt mig ástíðlega, og nærði mig, og lézt mundi gera mig ódaudlegan og ellivana alla daga; og þó gat hún aldrei hneigt hug minn til sín. Þar var eg í samfleyt 7 ár, og vatti sífeltd í tárum þau hinnesku flæði, er Kalypsó hafði gefið mér. En þegar hið 8da ár kom mér að hendi, þá raf hún eptir mér að fara burt; hefir annaðhvort

veid, að Seifur hefir gert henni orð til þese, eða henni hefir suliðt dugur sjálfrí. Hún fétt mér marg; negldan flota til að flutjast á, og gaf mér mart, braud og sætt vín, og klæddi mig í hinnesst kladi, og sendi mér haugstædan bhr mjúkan. A 17-dögum siglði eg vfir haf; id, en á hinum 18da sáust þau-dymmu-sjöll á yðar landi; gladdist þá hjarta mitt, vesæls manns. Þó lá em fyrir mér að sæta stórum rannum, er Posidon Landas-felfir lét vfir mig dýnja. Þann hleypri á mig storm; um, og hamlaði með því þér minni, og æsti upp það geisfjóra haf, so eg órtstýnjandi maður mátti ei við; haldað á flotanum fyrir öldugáningnum. Eðan kóm vindi; bhlur, og sundradi flotanum; syndti eg þá vfir þetta sjáfarðjúp, uns vindur og alda rak mig upp að yðar landi. En er eg ætlaði hēr á land að stíga, lá við sjálft, að alcan ríði mér að fullu í landröfunni, því hún rak mig upp að stórum flettum, hvar gamanlaust var að lenda; syndti eg því þadan aptur, uns eg kom að stjóri nokkru, leigt mér þar líklegast til landröku, er þar var flettauast, og gott- stjól fyrir vindi. Þá herðti eg upp hugaun, og komst úr sjóarvolkinu; þá kom nóttin blefsud vfir, gekk eg þá upp frá því himinrunna vatnsfalli, og sofnadi í runnum, og rötadi ofan á mig lausi, en gud lét síga á mig fastasvesni. Evas eg þar í laushrúgunni, lán; þjádur maður, alla nóttina til birtingar, og fram á midjan dag. En um sólarlagið vaknadi eg af þeim sæta svefni; sá eg þá þjónustumeþar dóttur þinnar, hvar þær léku sér á vatnsströndinni, var hún þar sjálf meðal þeirra, lík einhverri góðju. Eg bad hana líknar, en hún lét uppi sitt góða hjartabel, og fórst henni betur en von var af únglíngi við ófannugan manni; því ráð úngva er jafnan óviturlegt. Hún gaf

mér nóg af brandi og færu víni, laugæði mig í duni, og gaf mér þessi flæði. Þessi eg nú sagt þér satt frá þessum raunum mínum." Alkínoús svaraði honum og sagði: „gestur, þó sérst dóttur minni ekki allsómalega, að hún skuldi eigi láta þig fylgja sér til hallarinnar með þjónustumeunum, þar sem þú hefur heitið á hana fyrsta til líknar þér." Sá ráðagóði Odysseifur svaraði honum, og sagði: ekki skaltu, óðlingur, álafa þeirri ágætu men fyrir það; því hún hefur mig fylgjast með þjónustumeunum, en eg vildi ekki, því bæði fyrirvarð eg mig, og var líka hræddur um, að þú mundir reidast við, ef þú sáir: því vér jafneskír menn erum mjög reidigjörn kúslód". Alkínoús svaraði honum, og sagði: „ekki er eg, gestur, so lyndur, að eg reidist af aungva tilefni, og er sanngirni samst í öllu. Gesti það fadur Seifur og Atena og Appollon, að slíkur maður, sem þú ert, og líkur mér í slaplyndi, ætti dóttur mína, og gerdist reingðasonur minn, og staðfestist hér. Gefa skyldi eg þér hús og eignir, ef þú vildir hér staðfestast hjálfsviljugur, en einginn af Fæðum skal halda þér nauðugum; láti fadur Seifur það aldrei verða! Nú læt eg þig víta, að eg ætlast til, að þú verdir sluttur heim á morgun í þetta mund; þú munt á meðan liggja í fasta svefni, en þeir skulu róa í lofinu, uns þú kemur heim til þíns fæðnlands, og til húss þíns, og þess sem þér er hjært, enu þótt þangad væri miklu leingra en til Evben, sem hécán er letugst burtu, að sögu þeirra manna vorra, er þau hana, þa þeir sluttu hinni blekthærða Radamant, er heimfækja vildi Tityus Jardar son; komust þeir þrautartengt alla leid þangad samtægrið, og náðu heim-aptur. Þá muntu og hjálfur að raun nú komast, hversu slíp mín eru öllum slípum þess, og

hve sterklega minir menn þeyta sjónum á árarbláðim".
 So mælti hann, en sá ágæti Odysseifur varð gladdur;
 hann badst þá fyrir, tók til orða, og mælti: „saddir
 Seifur! eg vildi óska, að Alkíóús endti það allt,
 sem hann hefir lofað! þá mun frægd hans aldrei burt
 líða af þeirri kornfrjófu jörð, og eg mun þá heim komast
 til míns fædurlands". Þannig töludust þau víð; en
 sú hvítarmada Aréta bað þjónustumeynum að setja
 legubekki í stjólþagánginum, láta þar í fallegar purpura
 vöðir og breiða yfir dúka, og leggja þar á þrökvar yfir;
 hafnir til að fara í. Þær geingu út af höllinni með
 blyð í höndum. Þær slýttu sér að búa um það mjúka
 rúm, og að því búnu geingu þær til Odysseifs, og
 kálludu á hann þessum ordum: „gakk til hvílu, gestur,
 nú er þér sæng búin". So mæltu þær, en hann varð
 manna segnastrur að ganga til hvílu. Þannig svað sá
 þolgóði ágæti Odysseifur þar á þeim úrkorna legubekki
 í þeim ómánda stjólþagangi. En Alkíóús hvíldi innst
 í þeirri háfu höll, og hjá honum húsfreyja hans.

Odysseifs drápa.

A t t u n d a b ó k.

Tu n t a k: daginn eftir er Odysseifi búid
 skip, og veizla haldin í höll Alkíóús, leikur
 saungmadurinn Demodókus þar á herpu. Eftir
 veizluna er farid til leika, þar vinnur Odysseifur
 í tölukasti; Demodókus fædur fæði

um ástir Hermesar og Afrodítu, og er dans-
ad meðan; síðan er leikinn knattleikur. Særdar
Odysseifi gjafir; geingid til borda; Demos-
dókus Fredur um tréhestinn og um eydilegging
Trójaborgar; fær Odysseifi það so mikils,
ad hann grætur: þá bidur Alkínoús hann ad
segja, hvur hann sé, og frá ferðum sínum.

En er sú árborna rósfingrada Morgungyðja sáft, spratt
þad ágæta hraustmenni Alkínoús úr rekkju, og þá reis
og upp sá seifborni Odysseifur borgabjótur; Alkínoús,
þad ágæta hraustmenni, gekk á undan honum til þing,
stöðvar þeirrar, er Seakar áttu hjá naustonum; og er
þeir komu þar, settust þeir hvur hjá öðrum á þau sléttu
steinsæti. En Pallas Atena tók á sig lífing hrópara
hins fróðhugada Alkínoús, og gekk um borgina ad fá
til leidar komid heimfar ins hugstóra Odysseifs; hún
gekk ad hvurjum manni, og tók til orða: „komid, fyrir-
lidar og hæfðingjar Seaka, og gangid á þing, til ad fá
fréttir af gesti þeim, er nýkominn er til hallar ins fróga
hugada Alkínoús, og hefir hrafligt yfir hafid, og er líkur
synum hinum ódaudlegu“. Með þessum ordum vakti hún
dád og dug hvors manns, seltust brátt torgin og sætin
af mönnum, er saman söfnudust; varð mörgum skarstunt
á, er þeir litu hinn fróðhugada son Laertes, því Atena
hafdi brugðid forfurnar segurd yfir hafud hans og herdar,
og gert hann hærri og þreknara synum, ad solum Seakum
skylði þykja hann ástær, tiguglegur og virðuglegur, og fá
margar iþróttir framid, þær er Seakar freistudu hans.
En er menn hæfðu saman safnast, og voru komur í einu

stad, taladi Alfinóus á þinginu, og mælti: „gefð hljóð, þér fyrirlidar og höfðingjar Seaða, að eg meg mæla, það sem býr í brjósti. Gestur þessi, er eg veit eigi hvur er, hefir hraðt hingað til hallar minnar annað: hvort frá austurbúnum eða vesturbúnum; stórar hann á ofi til slutnings, og beidist að þar sé gérður á góður greiði. Nú skulum vér, sem fyrr hefir verid vor vandi, greiða skjótt til um slutninginn: því ekki er vant, að nokkur, sem til minna húsa kemur, bídi hér leingi slutnings grátandi. Láttum nú setja fram á þann mikla sjó eitthvort svart skip, er ekki hafi fyr á sjó komid, skal velja meðal höfðsins 52 sveina, er áður hafa að vaðfleið reyndir verid. En er þér hafid bundid árar fast við þóptur, þá stígid allir á land, gangid síðan heim til hallar, og bíid skjótt til veizlu; mun eg veita öllum vel, þá kvæð eg að þessu, sveinana; en þér adrir höfðingjar, er með veldissprotta farid, komid til minnar fagra hallar, að vér tókum sæmi: lega móti gestinum í herbergjum mínum. Einginn má stóraft hér undan: kallid og á þann andrifa saungmann Demodókus, því honum hefir gud veitt öðrum fremur þá gáfu, að skera með kvæðskap, þannveg sem honum býður hugur um.“ Þá hann hafdi þetta sagt, gekk hann fyrstur af þinginu, og höfðingjarnir eptir honum, en hróparinn fór eptir þeim andrifa saungmanni. 52 úr: valdir sveinar geingu, sem hann hafdi bodid, til strandar þess ófrjóssama hafs. En er þeir komu til skipins og sjáfarins, settu þeir hid dökkva skip út á sjáfarðjúpid; þá lögðu þeir siglutræð og seglin upp í það svartu skip, og smeygdu árunum í ólarbændin, allt eptir réttum þíð, og breiddu út þau hvítu segl; síðan lögðu þeir skipinu á floti, þar sem additípt var; fóru síðan og geingu til annar miklu hallar hins fróðhugada Alfinóus; fyltu þá stólpa:

gaungin, gardarnir og herbergin af mönnum (er saman söfnudust: var það fjöldi miltill af úngum mönnum og gömlum). Akínóus lét slátra til bodsins 12 saudum, 8 hvittentum svinum og 2 drattandi nautum; slógu menn kroppana, og gerðu þá til, og esnudu til góðrar veizlu. Hróparinn kom venum þráðar, og leiddi með sér þann færa saungmann; honum unni Saunggyðjan um aðra menn fram, og veitti honum bót með béli: hafði hún svipt hann sjóninni, en gefið honum fagra kvæðskapar gáfu. Pontonóus setti silfurneglt háfæri handa honum frámmi fyrir bodsmönnum, reiði það upp við þá háfu súlu; hann heingdi hljómandi hörpu á nagla yfir höfði honum, og bað hann seilast eptir heuni með hendi sinni; hann lét og hjá honum kofsu og fallegt bord, og fer með vini, að drekka þá hann lysti. Síðan tóku þeir til þess tilreidda matar, er fram var settur. En er þeir höfðu sátt lyst sína á mat og drykk, þá blés Saunggyðjan í brjóst saungmanninum að kvæða um ágætisverk kappanna, eptir þeirri sögu, er þá var mest á lopt halbid: hann kvæð um þætu þeirra Odysseifs og Akkíls Peleífasonar, er þeir deildu eitt sinn illdeilum í blótveizlu nokkurri; lá vel á þjóðhöfðingjum Agamemnon, er þeir æðstu höfðingjar Akkísa deildu: hafði Sebus Appellon veitt Agamemnoni þau svör í hinni helgu Þýtós, þá hann gekk yfir steinproff: uldinn till að leita fréttar; því þetta voru upphöfin til þeirrar ógæfu, er kom yfir Trójumenn og Danáa eptir ráðslöfun hins mikla Seifs. Um þetta kvæð sá frægi saungmadur; en Odysseifur tók þá stóru purpurastykki með sínum þrekkum höndum, lro yfir höfud sér, og hildi sitt fríða andlit: því hann fyrirvarð sig, að láta Seaka sjá tár hrynja af augum sér. Fyrir þá söt, í hvort sinn er sá andrúfi saungmadur hætti að kvæða, þá þurk

adi Odysseifur af sér tátin, og brá skytjunni af höfði sér, tók síðan tvíhvolfad bordker, og færði gudunnun drepis fórn. En er saungmadurinn tók til aptur, og höfðingjar Seaka báðu hann fæða: því þeir höfðu stefnum af fæðisflapnum: þá breiddi Odysseifur aptur yfir höfud sér, og grét. Einginn varð þess var, að honum hrundu tár, nema Alkíóús; hann einn tók eptir því og sá það, því hann sat hjá honum, og heyrði, að hann andvarpaði þúngann. Hann taladi þá þegar til hinna róðrargjörnu Seaka: „heyrð, fyrirlíðar og höfðingjar Seaka! vér höfum nú glætt oss við þá jafndeyldu máltíð, og við hörpuna, sem er leiksfjötur ennar sögu veizlu. Nú skulum vér ganga út, og reyna húsar íþróttir, so gesturinn geti sagt vinum sínum, þá hann kemur heim, hvursu mjög vér berum af öðrum mönnum í hnefaleik og glímu, á hlaupi og á fleidi.“

Að því mættu fór hann fyrir, en hinir fylgdu honum. Eróparian heingdi þá hlómandi hörpu á naglann, tók í hönd Demodókus, og leiddi hann út úr salnum, og fór með hann sömu leið og höfðingjar Seaka, þeir er hörfa vildu á leikina. Þeir geingu út á torgid, og fylgdi þeim mikill hópur, ótal manna. Þá risu upp mörg vasfleg ungmennti: þá stóð upp Akronás og Opyalus og Elatreifur, Náteifur og Prymneifur, Ankíalus og Eretmeifur, Ponteifur og Prótreifur, Téon og Anabesínás, og Ankíalus sonur Polyneus Tektonssonar; þá stóð og upp Eoryalus, líkur einum mannsfæða Nresi, og Nábolides, sem var fríðastur og vortulegastur allra Seaka, næst þeim ágæta Laódamanti. Þá stóðu og upp þeir spír ens ágæta Alkíóús Laódamant og Salíns og sá godumlíki Blýtónus; þessir reyndu sig fyrst á fleidi: þeir tóku á

rás frá hlaupstíunni, og runnu í einum rufmótt ofir
 fleidvöllinn, sem fugl flýgi, og varð sá ágæti-Blýtós-
 netus þeirra miklu stjótastur á fleidinu, hlöp hann eins
 langt fram úr hinum, sem múlafnar draga langt und-
 an (afneptum) á nýplögíngi: komst so til lýðsins, en
 hinir urdu seinni. Aldir reyndu sig í orðugum glímur-
 leik, og sigraði þar Eorýalus alla þá vofustu; Am-
 sialus var tngástur allra á hlaupi, í toslukasti var Ela-
 treifur langfrægstur allra, en Laódamant í hnefsaleik,
 hinn vafsi sonur Alkínoýs. En er allir höfðu fímt
 sér í leikunum, tók Laódamant, til orða, sonur Alkí-
 nóýs: „komid, vinir, spyrjum gestinn, hvar hann
 kunnir og hafir numid íþróttar; hann er ekki óþeklegur,
 hefir mikil læri og fótleggi og handleggi, og sterklegan
 háls, og næsta er hann kraptalegur, og er að öllu hinu
 vafstlegasti; en þó er hann nú mjög þjáladur af mör-
 um mannaunnum, og veit eg ekki annað allverra en
 sjóarvöldid, til að beygja mann, enn þótt allvel sé að
 styrk búinn.“ Eorýalus svaradi honum og sagði: „satt
 segir þú þetta, Laódamant; far nú hjálfur og haf orð
 við hann, og bjóð honum til leiks!“ En er Alkí-
 nóýs hrausti son heyrði það, gekk hann fram, og
 sagði við Odýsseif: „kom hínagð, gestur sáll, og reyn
 þig í íþróttum, ef þú hefir nokkra numid; er þér sömi
 að kunna leiki: því af aungvum hlut hefur maður meiri
 frægð, meðan hann er uppi, en af þeim íþróttum, er
 hann má fremja með höndum sínum eða fótum. Lát
 nú sjá íþróttir þínar, og heitt harninum úr huga þér;
 far þín mun ekki leiangi dveljast hér eptir, því skipid er
 þegar framm sett, og fylgdarmenn þínir til ferðar bú-
 ir.“ Eá ráðagóði Odýsseifur svaradi honum og sagði:
 „Laódamant, því beidd þér mig þessa, mér til hug-

rannar? Meir liggja mér á hjarta raunir mínar, en leifirnir, er það von, því eg hefi mart þelad og í mörgum þrantum verið. En nú sit eg hér á sanfögnu og varri, eg er mér ant um að komast heim, og beiði föngu og allan hýðinn fararheima." Þorvaldur svaraði honum og sporaði hann: „mér þótti þú ekki heldur vera þesslegur, gestur, að þú munir kunna mart af þeim í þróttum, er tíðkast með mönnum; sýnisti mér þú vera líkari kaupmanna formanni, er hefstið við í kaupferðum, og hugfar ei um annað en skipfarmið og vörurnar og þann talaði ábata; en ekki ertu líkur því, að þú sért íþróttamaður." Þá ráðagóði Odysseius leit til hans reiduglega, og sagði: „ekki er slíkt vel mælt, gestgjafi, og muntu vera fullur ofsa og ójafnadar. Ekki veita gúðirnir öllum mönnum jafnt ástgjafir sínar, hvorki líkams atgjörvi, né vitsmunu eða málfa. Einn maður er óalitlegur öðrum, en gúðir þrýðir orð hans með segurð, so menn horfa á hann með ánægju: hann talar rökfámlega með blygðun, sem kemur sér vel, og ber af þorum á mannamótum: og þegar hann gengur um borgina, horfa menn á hann, sem væri hann einhver guðanna. Annar er líkur hinum ódandlegu í sjón, en orð hans eru ei þrýdd með segurð. Eins ertú afbragðs fríður sýnum; so að valla getur frídara manni; en vitamunir þínir eru lítillir verdir. Þú hefst egnt skap mítt með óviturvæmlegum orðum; því ekki em eg óvanur íþróttum, eins og þú segir, heldur vonar mig, að eg hafi verið með vassari mönnum, þá eg var á ættusfeidi, og hafði fulla frapta; en nú em eg þjafadur af veisöld og hörmum, því mart hefi eg þolad, og hættulegan þidugang. En eingu að síður, þótt eg hafi mart illt þolad, mun eg hætta á leifina: því mér er

skapraun að ordum þínum, og hefur þú eggjað mig mjög frænum.“ Því hann sagði þetta, spratt hann upp, og lagði ekki af sér skykkjuna; hann tók töflu, stærri og þykkri og miklum mun hardari, en Seafar voru vanir að leika með. Hann veisdi henni í hring, og fastaði úr sinni þrengu hendi, so að saung í; en þeir ágætu farnefnum, hinir lángræðu Seafar, beygdu sig til jarðar fyrir steinkastinu, en steinninn stótt snögt út frá hendinni, og slaug fram yfir öll mörkin. Atna reisist upp stotmarkid, og var þá í maunslífi; hún tók til orða og mælti: „hvor sjónlaus maður gæti, með því að þreifa fyrir sér, greint þitt mark frá, gestur, því það er ekki saman við annara manna, heldur miklu fremt. Ekki þarftu að kvíða þessum leit; einginn Seafa kemst so langt, eða leingra.“ So mælti hún, en sá þolgóði á gæti Odysseifur-gladdist, er hann sá mann sér vel viljadan á mótinu; varð honum þá hughægra, og sagði til Seafa: „fastid nú þáugad, sveinar! vera má, að eg síðar fasti öðrum jafnlángt edur leingra. En komi nú hvor sem hug hefir til, því þér hafid gjört mig mjög reidann, og reynti sig annaðhvort í hnefaleik eða glímu, eða á fleidi; skal eg ei undan störfast, þó einhver komi af Seofum, annar en hjálfur Laódamant, því hann er gestvinur minn. Hvor mundi þrepta vilja kappleik við vin sinn? Að vísu er sá maður heimstætur og einflís virðandi, sem beita vill kappi við gesti gjafa sinn í ókunnu landi; því þar með spillir hann fyrir hjálfum sér. En annegum öðrum vil eg frá vísa eða undan störfast, fyrir mig heldur að kanna fimleik þeirra og reyna mig við þá; því fær em eg í flestum leikum, þeim er ríðkast með mönnum. Vel kann eg að fara með hinn stétta boga, og fyrstur

mundi eg mann hafa, ef eg sýti þu í flokk óvina minna, en þótt alinnargir félaga minna fræði hjá mér og stöti til hæfis af mönnum. Síloktetes var einn svo, að mig sigraði í bogastoti, þá vér Afkear reyndum bogfimi í Trójulandi; en að honum fráfildum tel eg mig fremri öllum mönnum, þeim er nú eru uppi á jörðu og á korni lífa. Við fornmennt get eg ekki jafnað mér, hvorki við Gerakles eða við Þorýtus frá Ekkalín, er þreyttu bogfimi jafnvel við hina ódauðlegu. Því fékk og hinn mikli Þorýtus slótan bana, og kemmdi ei hærur í húsi sínu: Því Appollon, drap hann í bræði sinni, af því hann bauð honum út að reyna bogfimi við sig. Epióti stýti eg leingra, en nokkur maður annar stýtur með þu. Það er einungis á skeiði að eg óttaft að einhver Seaka fari fram hjá mér, því eg er af mér kominn af því mikla sjóvolki, og orðinn þróttiltill, því illt var til vísta innanborðs." Þannig mælti hann, en allir þægnudu og urdu hljóðir, nema Akínóus einn, hann svaraði honum og sagði: „ekki gezt oss illa að orðum þínum, gestur, þó þú viljir sýna þá atgjörvi, sem þér er lágín, og reidið því, er þessi maður spottaði þig á mótinu; hefir þú ekki viljad, að nokkur maður, sem hæfilega kynni orðum sínum að haga, skyldi lasta atgjörvi þína. En þú athuga nú ord mín, að þú megir segja öðrum fópnum frá, þegar þú situr að veizlu í húsi þínu hjá konu þinni og börnum, og minnist á atgjörvi vora, hværjar

íbróttir Seifur hefir lagt fyrir ofs að fremja allt í frá-
 tid sedra vort. Ekki leiknum vér so hnefaleik eda glímu,
 að ágætum sé gerandi, en vér rennum frálega á fæti, og
 erum hinir mestu sjóferdameinn; jafnan höfum vér gaman
 af heimbodum, hørpuslætti og dansleik, þykir ofs og gott
 að hafa flæði til skipta, og vörð bœð og sængur. Takid
 nú til leiks, þér Seaðar, er best kunnid að stíga dans, að
 gestur þessi geti sagt vinum sínum, þá hann kemur heim,
 hve lángt vér berum af øðrum mönnum í sjóferdum,
 fráleik, dansfimi og saunglist. Fari einhver þegar, og
 sæti þá snjöllu hørpu handa Demodókus, mun hún
 liggja einhvarstadar heima í höll minni."

Þannig mælti sá godumlíti Afínóus; gekk þá
 hróparinn af stað til hallar konungs, að sækja þá hveidu
 hørpu. Síðan stóðu upp 9 úrvaldir leifsjáendur meðal
 löðfins, er vanir voru að skipa öllu til í leikunum,
 jöfnuðu þeir dans:sviðid, og rýndu til á þeim fagra leik-
 velli. Vonum bráðar kom hróparinn, og hafði með sér
 þá hljómfægru hørpu handa Demodókus; þá gekk saung-
 madurinn inn í miðjan hópinn, en frumvarpa sveinar,
 finir við dans, slógu hring um hann, og stígu dansinn
 á því helga sviði; en Odysseifi varð starfhynt á þann
 suara fótaburd, og undradist mjög. Þá hrærdi saung-
 madurinn hørpuna, og hóf upp fagran saung um ástir
 Afesar og hinnar fagurbeltudu Afrodítu, hvursu þau
 fyrst fundust á laun í höll Zefestusar; varði Afes þar

til stórgjöfum, og svívirðti hvílu hins völduga Geseftusa. En honum kom brátt fregn um þetta með Geliusi, er orþid hafði var við, þá ástarfundum þeirra bar saman. En er Geseftus heyrði þessa harmasögu, gekk hann til smidju sinnar, og var þungt í flapi. Hann setti, þann stóra stedja í stedjaþróna, og smidadi óbrjótaudi og óslitandi fjotra, til að halda þeim Ures fóstum. En er hann hafði búið til þessa vél í hefnd við Ures, gekk hann til svefnhúlsins, hvor rúm hans var, og lagði fjötrana allt í krúg um rúmsætturna; margir fjótrar lágu og ofan frá rjáfrinu, eins og kóngulóarvesir, svo smágjörvir að einginn, og jafnvel ekki þeir sælu gudir gátu séð þá, því þeir voru gerdir með mikilli vélsmíni. En er hann hafði lagt alla þessa vél um rúmid, brá hann því á, að hann mundi fara til þeirrar fagra borgar í Lemney, sem honum var lángfærst allra landa. Ures gullintáumi hélt vörð á um burtsörins hagsmíða Geseftusa, og gekk þegar til hallar hins fræga Geseftusa, og hugði nú gott til fundar við hina sagurbeltudu Rýterfu; hún var þá nýkomin frá húsi síns sterka fædur, Krónussonar, og hafði sett ág nidur, en hann gekk inn í salinn, tók í hönd henni, kvad so að orði, og mælti: „kom, fara, gangum til rekkju að hvílast, því nú er Geseftus ekki heima; mun hann nú farinn til Lemneyar, til hinna hardmæltu Sintía.“ Þannig mælti hann, en henni þótti óska ráð að ganga til hvílu. Síðan stigu þau á bed, og söfnudu. Þá lögduft þeir

veisfullu fjotrar hins hugvitsama Sefestuss utan um þau; máttu þau þá hvurki hræra né hefja legg né lid, sáu þá, að effleit var nudansæri. Þá kom sá frægi Bægisfótur að þeim; hafði hann snúid aptur, áður en hann komst til Lemneyar: því Zeliús hafði haldið vord fyrir hann, og sagt honum, hvar komid var; (snæri hann þá heim aptur hugjúfur) og nam stæðar í fordyrinu, var hann þá grimmilega reidur; hann kalladi ógurlega, so allir gudirnir máttu heyra mál hans:“ fadir Seisfur, og þér adrir sælu eilífu gudir, komid hingat, að sjá nokkud, sem er hlægilegt og þó óþolandi: hvorsu Afrodíta, dóttir Seifs, vanvirðir mig æ halsan, en fellir hug til þess stæða Aresar, af því hann er fríður og heilsættur, en eg var sæddur vísum, og er þó eingum þar um að kenna øðrum en foreldrum mínum; hefði betur verið, að þeir aldrei hefðu átt mig. Nú skulud þér sá, að sjá, hvar þau hafa stígid á bed minn, og sofa með blidu, er mér flápraun að horfa þar á; vonar mig, þótt þau elstíft allákast, að þau lángi ei optar til so flámmvinnra sáðmlaga, mun þeim bráðum leidað samvístu. En vélarnar og fjotrarnir skulu halda þeim, uns fadir hennar geldur mér aptur að fullu allan mundinn, er eg greiddi honum fyrir þá óvísnu mey; því dóttir hans er eingin stillingar kona, þó hún sé fríð“. Þannig mælti hann, en gudirnir kofnuduðst til þess cirbygða húss; þar kom sá jarðkríngjandi Þósidon,

þar kom Zermes, hagsældi gud, þar kom sá völdugi
 lángsteyti gud, Appollon; en góðjurnar voru þóttar
 helma, og fyrirurdu sig að koma. Guðirnir, gjasfar:
 ar góðra hluta, stóðu í forðyrinu, og kom þá upp
 óstöðvandi hlátur með þeim sælu guðum, er þeir ltu
 vélar hins hugvitsama Zefestus. Leit þá hvor til
 annars, og mælti; „hér kemur að því sem mátt er, að
 illa gefast ill ráð, og hendir seinn hvatan; því nú
 hefir Zefestus, sem er seinn á sér og haltur, náð Ares
 með brögðum, sem þó er flótastur þeirra guda, er
 á Olympi búia; og fyrir það sama á hann að gjalda
 frefari sektir.“ So töludu þeir hvor til annars, en sá
 völdugi Appollon, sonur Seifs, sagði til Zermesar:
 „Zermes, sonur Seifs, sendigud, gjasari góðra hluta,
 hvort mundir þú vilja hvíla í rekkju hjá hinu gullfögru
 Afrodítu, ef þú værir hneptur í harða sjöttra?“ Sendi,
 guðinn Argusbani svaradi honum: gjarna vildi eg
 það tilvinna, völdugi lángsteyti Appollon, að eg lægi
 bundinn ótal sjöttrum, þessaldr sterkari en þessir eru, og
 þér horfdud á, guðirnir og allar góðjurnar, ef eg mátti;
 hvíla hjá þeirri gullfögru Afrodítu.“ Þannig mælti
 hann; þá hlóu allir þeir ódauðlegu guðir, nema Posi-
 don; honum bjó ei hlátur í hug, því hann var alltaf
 að biðja þann hagsmíða Zefestus, að láta Ares lausan,
 taladi til hans flótum ordum og sagði: „lát hann laus-
 an, en eg losa þér því, að hann skal gjalda þér fullar
 batur, sem þú beidist, í vídurvíst enna ódauðlegu guda.“

Sá frægi Þægifótur svaradi honum: „bid mig ei þessa, jarðkringsjanti Posidon; ómítt ábyrgd er það, að ábragjast ódugandi menn; hvornig gæti eg störrað þig hér meðal hinna ódandlegu guda, ef Áres færi leid sína, og slappi tír sjótrinum án þess að gjalda sektina?." Posidon landaskelfir svaradi: „ef Áres strýtur burt, Hefestus, án þess að gjalda sektina, þá skal eg sjálfur halda bátum upp." Sá frægi Þægifótur svaradi: „ekki má eg, og ekki hæfir mér, að neita þessu þínu budi." Ald því næstu leysti sá sterki Hefestus sjótrana. En er þau voru laus af þeim sterka sjótri, þá stuttu þau burt í flöndi, fór Áres til Trasíu, eu sú bros: milda Afrodíta kom til Pafusborgar í Rýpur; þar var hofsteigur hennar og ilmandi blótstalli: þar laugudu þoklagjydjurnar hana, og smurdu með himnesku víðsmjóri, slíku sem þeir eilífu gudir á sig bera, klæddu hana síðan í forkunnar fögur klæði. Um þetta kvöld sá frægi saungmadur, en Odysseifi þótti mikil stefnum ad, svo og hinum frægu farnönnum, þeim lángræðu Seokum. Þá bad Alkínoos Halius og Laódamant að leika eina sér, fyrir því ad einginn fannst þeirra jafa: ingi. Þeir tóku hnött einn sagran, purpurarandan, er hinn hugvitsfami Polybus hafði blíð til handa þeim. Þá reiddi annar sig á bak aptur, og varpaði hnöttinum upp ad þeim dýnnum skýum, en hinn tók sig í lopt upp frá jörðinni, og handsamadi hnöttinn fimlega, áður en hann sté fótum á jörð nidur. En er þeir höfdu

reynt íþrótt sína að henda hnöttinn í loft upp. Þá dansaðu þeir á þeirri frjóffsamu jörð, og breyttu óþlega stöðu sinni; en sveinarnir, er á vellið stöðu, stöppuðu fótunum jafnframt, svo mikill þynur varð af í jörðunni. Þá sagði sá ágæti Odysseifur við Alkínoús: „völdugi Alkínoús, nafnfrægasti meðal allra manna! Það er hvorttveggja, að þú hefur hrósað því, að Seafar væru bestu dansleikarar, enda er nú sú raun á orðin; og finst mér mikid um, er eg horfi á þá.“

So mælti hann, en það ágæta¹ hraustmenni Alkínoús gladdist, og taladi þegar til hinna róðrargjörnu Seafa: „heyrð, fyrirlidar og höfðingjar Seafa! so virðist mér, sem þessi gestur muni vitur maður. Mú skulum vér gefa honum samilegar gestgjafir. Hér ráða fyrir landi 12 gófgir höfðingjar, og eg hinn 13di; nú skal hvern yðar leggja til hreina yfirhöfn og fyrtil, og vætt af dýru gulli; skulum vér allir greiða þegar fram gjafirnar, og skal gesturinn taka við þeim nú þegar, að hann megi glödur ganga til kvöldverðar. En Euryalus skal fríðmæla sig við hann og gefa honum gjöf nokkura, því hann taladi til hans ekki samilega.“ Þannig mælti hann, en allir rómdu vel mál hans, og kváðu so vera skyldu, og sendi hvort þeirra hrópara að sækja gjafirnar. Þá tók Euryalus til orða, og mælti: „völdugi Alkínoús, nafnfrægasti meðal allra manna! jeg skal sættast við gestinn, sem þú býður; skal eg gefa honum þetta sverd, sem allt er af

etri, er þar á meðalfasli af silfri, og flðrir utan um af vísfornu silfberni; mun honum þykja betur gefið en ekki." Þá hann hafði þetta sagt, fékk hann honum silfurnelgt sverð, talaði til hans stjótum ordum, og mælti: „heill, gestur sáll! hafi einthvurt ord verið þér til méins, þá feyti þvi byljir í burt. En gudirnir gefi, að þú siáir apreur, konu þína, og komist til þins fodburlands, með því þú hefir leingi launnir þolad fjætti vinum þínum." Eá ráðagóði Odysseifur svaraði honum, og sagði: „heill færtu og, vinur! Beiti gudirnir þér heill og hamingjur! Vil eg þess óska, að þér verði aldrei eptirsiá að þessu sverði, er þú gæft mér með fægum fridmælum." So mælti hann, og lagði það silfurnelgða sverð um herðar sér. En um sólarlag komu fram þær veglegu gáfur, báru þeir gáfugu hróporar þær í höll Alkínoús, en synir hins ágæta Alkínoús tóku við þeim fægum gjöfum, og settu þær hjá sinni vírduglegu móður. Eá ágæti kraptamadur, Alkínoús, gekk þá undan þeim; en er þeir komu heim, settust þeir í hásetin. Þá mætti sá sterki Alkínoús við Aretu: „kondu hínagð, kona, með fallega listu, einhverja af þeim bestu, og legg nidur í hana hreina vserhöfn og fyrtil; síðan flulu þið láta ketil yfir eld, og heita vatn, so að gesturinn, þá hann hefi laugost, og séð, hvursu allur þeim gjöfum er fallega fyrir komid, er þeir ágætu Seaðar hafa fært honum, hafi gamau af veizluinni og af því að hlýða á hljóðfæra sauginni. Nú gaf eg honum þetta mitt fagra gullfær, að hann minnist mín í

hvert sinn er hann dreypir Seifi dreypiförn, eða sðrum gudum, í húsi sínu." So mælti hann, en Areta sagði þernunum að setja sem fljótast stóran kátíl yfir eldinn. Þær settu þá laugarvatns kátíl yfir hann brennandi eld, heltnu þar í vatni, tóku stíð og kúndtu undir; lét loginn um kátílumbuna, og vatnið hitnadi. A meðan bar Areta fallega kistu út úr salnum, og lagði þar í þær sögru gáfur, gull og klæði, er Seakar höfðn gefið honum; hún lagði þar og niður í yfirhöfn og fallegan fyrtil, taláði so til gestsins fljótum orðum, og sagði: „lít nú á kistulokið, og tek fljótt á hnitinn, so einginn taki neitt frá þér á leiddinni, inedan þú sefur væran svefn á því dæfva skipi." En er sá þolgóði ágæti Odysseifur heyrði það, lét hann straks lokið yfir, og rak fljótt á margbrugðinn hnit, sem sú tignarlega Ríkka hafði forðum kent honum. I sama vefsangi bad ráðskonan hann að stíga niður í laugarkerið, og bada sig. Hann varð næsta feginn, er hann sá þá heitu laug, því hann hafði fljaldan haft aðhjúkrun, síðan hann fór úr húsi þeirrar hárríðu Kalyppsðar; en meðan hann var þar, hafði hann ávalt haft slíkan beinleika, sem hann hefði verið einhver af gudunum. En er þernurnar höfðu laugad hann og smurt með viðsmjóri, og lagt yfir hann fyrtilinn og þá fallegu yfirhöfn, þá sté hann upp úr laugarkerinu og gekk inn þángad er menn sátu að vín-drykkjunni. En Násíka, sem að fríðleik jafnaðist við Þokfagydjurnar, stóð við dyrukast þess velsmíðada húss

og undradist Odysseif, er hún leit hann augum; hún taladi til hans stjótum ordum, og sagði: „heill svo, gestur, að þú minnst mín á síðan, er þú kemur til þíns fædurlands, fyrir það að þú átt mér fyrstir lífgjaf að þakka.“ Sá ráðagóði Odysseifur svaradi henni, og sagði: „Elíska, dóttir hins hugstóra Alkíónús, svo veiti mér nú sá háprumandi Seifur, ver þér, að komast til húss míns og sjá minn heimkomudag, sem eg skal þar jafnan gjalda þér þakkir alla daga, sem værir þú ein af gýðjunum, fyrir því að þú, mér, ert lífgjafi mín.“

So mælti hann, og settist í háseti hjá Alkíónús kóngi. Var nú verður deildur og vín blandad. Þá kom hróparinn, og leiddi hann fára saungmann Demodókus, er öll þjóð virðti mikils; fékk hann honum seti gagnvart bódsmönnum, og lét hann setjast upp við þá háfu súlu. Þá stóð sá ráðagóði Odysseifur framan af krossi þess hvíttenta svíns, svo að hann hafði meiri hlutann eptir, réri það stykki í spiti; síðan mælti hann til hróparans: „tak við, hrópari, og sá Demodókus þetta stykki til snæðings, og vil eg gjarna mæla gott til hans, þótt eg sé raunamæddur; því allir menn á jörðu bera virðing og lotningu fyrir saungmönnum, sökum þess að Saunggydjan kennir þeim fræði; því hún elskar kyn saungmannanna.“ Þannig mælti hann, en hróparinn fór með stykkið, og fékk það í hendur æðlingn.

um Demodókus, en hann tók við og varð gladdur. Tóku menn nú til þess tilreiðda matar, er fram var settur. En er þeir höfdu sáðt laungun sína á mat og drykk, mælti sá ráðagóði Odysseifur til Demodókuss: „þér skal eg við bregða, Demodókus, um fram alla menn adra. Annadhvunt hefir Sannggjafjan frædt þig, dóttir Seifs, eda Appollon: því þú kvedur mjög eptir tilefnum um forlög Afkea, bæði um asref og raunit þeirra, og hvortjar þrautir þeir unnu; hygg eg þig þar annadhvunt sjálfan viðstaddan verðid hafa, eda heyrt þá sögu af øðrum. Nú vil eg biðja þig að taka á øðrum þætti, og kveda um tilbúning tréhestsins, þess er Epeus smíðaði með aðstoð Atenu, þeirrar vélar, er hinn ágæti Odysseifur fékk inn komid í fastalann fullri af þeim monnum, er eyðilögðu Ílusborg. Ef þú segir mér frá þessu, so sem til hefir geingid, þá skal eg að orði gera við alla menn, hvursu ágætan kvedskap gud hefir af gæzku sinni veitt þér.“ So mælti hann, en gud staut þá andagipt í brjóstsaungmanninum, og hóf hann upp kvæðid, og tók þar til, er Argíar höfdu lagt eld í búdir sínar, og voru komnir á hin þóptursterka skip, og sigldu burt. En sá víðfrægi Odysseifur, og þeir er með honum voru, sátu á torgi Trójumanna, innibýrgdir í hestinum: því Tróju-

mennt höfðu hjálfr dregid hann inn í kastalaun. Etób
 mi hesturinn þar, en Trójumeun helstu samfemu frings-
 um hann, og skrofudu margt, og urdu ekki á eitt sátt-
 ir; þótti þeim þrent til liggja, anuadhvurt að höggva
 sundur þann hola við með hördu jární, eða draga hann
 framm á vígid, og fleypa honum ofan fyrir hamrana,
 eða láta þetta mikla mannvirki standa þar til fridarmark-
 við gudina; og það átti lofs af að verða: því það lá
 fyrir borginni, að verða eyðilögð, þegar hún hefði inni
 brygt þann mikla tréhest, er allir euit hraustustu Agrí-
 ar sátu í, þeir er ætludu Trójumönnum bráðan
 bana. Hann kvad og um það, er synir Afkeá fleypu
 sér út úr hestinum, og komu fram úr því hola laun-
 sátri, og ræntu borgina. Hann kvad um það, að í
 sína átt fór hvor þeirra að ryða þá háu borg, en kvad
 Odysseif geingid hafa með þeim godrnika Menelási,
 lítan Afesi til húsa Deifobuffs, og hätt sér þar út í
 hinn grimmaska bardaga, og haft sigur að lokum með
 fulltrýngi hinuarráðu Atenu. Um þetta kvad sá
 fragi saungmadur. Þá vífuadi Odysseifur, og tórin
 úr augunum vættu finnar hans. Hann, var sem fona
 sú, er fleypir sér grátandi ofan yfir slun færa mannt,
 sem fallid hefir fyrir ríkid og landeyðinn til að frelsa
 borg og börn frá dappurri ánaud: þá hún lítur hann í

fjörbrötonum adföminu danda, kastar hún sér ofan yfir
 hann, og hljóðar hástöfum, en óvinirnir standa að baki
 henni, og ljósta bak hennar og herdar með spjótstæptum,
 og leida hana í þrældóm til að þola erfíði og vil, dapr-
 ast þá finnar hennar af aumkvunnarlegasta harmi: eins
 hrundu harmatár af augum Odysseífs. Einginn varð
 samt var, að honum hrundu tár, nema Alkíónus einn,
 hann tók eptir því og lá það, því hann sat hjá honum,
 og heyrði þúng andvörp til hans. Þá taladi hann til
 euna róðrargjörum Seaka: „heyrð, fyrirlíðar og höfð-
 ingjar Seaka, nú skal Demodókus hætta þeim snjalla
 hörpuslætti, því ekki er öllum jafnmikil stefnum að því,
 sem hann kvædur nú. Eidan vér snæddum og sá and-
 ríki saungmadur tók til að kvæða, hefir gesturinn aldrei
 látið af aumlegum gráti; mun hann víst búa yfir ein-
 hvurjum miklum harmi. Nú fer miklu betur, að saung-
 madurinn hætti, svo vér höfum allir jafna stefnum,
 vér gestgjafarnir og hann gesturinn; því vegna hins
 virðulega gests er þessi viðbúningur hafður, flutningur-
 inn, og þær færni vingjafir, er vér gefum honum. Svur
 lá madur, sem hefir nokkra tilfinning í brjósti, álitur gest
 og misfunarmann sem sinn bróður. Því skaltú ekki
 heldur draga dulur á það, er eg vil spurja þig, því
 betur sémir, að þú gefir andsvör í móti. Seg mér,

hvurju heiti fadir og módir hétu þig, og adrir borgar-
 menn og náðúar. Einginn er sá maður, meiri háttar
 eda minni, ad ekki fái eitthvurt hafa, þá hann eitt sinn
 er til kominn, því allir foreldrar gefa heiti börnum
 sínum, þá þau eru fædd. Seg mér og land þitt og
 þjóðina og borgina, so þau vitibornu skip megi styrja
 þig þáangad: því annuga hafa Seafar stýrimenn, né held-
 ur stýri á skipum sínum, eins og adrir menn hafa,
 heldur hafa skip þeirra manns vit og hoggju, og þekkt-
 ja borgir og sáðlond allra manna; þau fara stjórta yfir
 sjáfartjúpid, hulin dymnum þokumokkva, og aldrei þarf
 ad tvíða því, ad þeim berist á eda farist. Þó heyrði
 eg Lásitóns, fædur minn, eitt sinn segja eina sögu,
 hann kvad Þosídon vera ofr reidan, styrir það ed vér
 veitum öllum mönnum flutning, so eingan sakar til;
 hann sagði, ad hann mundi eitt sinn brjóta eitt velbyggt
 skip fyrir Seokum á því dymma hafi, þá það kamei
 úr flutningi, og umkringja borg vora með stóru fjalli.
 Ego mælti öldungurinn; mun gud annadhvurt láta
 þetta fram koma, eda þar mun ekki af verða, ef honum
 so lízt. En seg mér nú, og inn með saunindum, hvurt
 þú hefir hrakst, og í hvur bygðarlög þú hefir komid;
 seg mér bæði frá innubúnum þessara landa og frá þeirra
 fjölbygðu borgum; seg mér hvurjir þeirra eru illir við:

ureisnar og grimmir og ójafnadar fullir, og hvarjir góðir eru við íslenda menn og guðhræddir. Seg mér og, hvurs vegna þú grætur og hartar af innsta hjartaðs grunni, þá þú heyrir sagt frá aförsum Argía, Danáa og Trójuborgar; en því tjóni hafa gullnir valdir og látið mönnum að hendi bera, svo það geti orðið að þessíðni fyrir ókomna menn. Hvort hefir nokkur mágur þinn fallið í Trójuborg, annaðhvort efuilegur dótturmadur þinn, eða teingdastadir? verða þessháttar menn jafnan færastir, sökum vengla og ættar. Eða hefir þú nokkud mist einhvern vin þinn, ástfólgiun þér og vafan mann? því sá sem er vinur manns og vel viti borinn, er eingu mína verður en bróðir manns."

Þagfæringar.

- Bif. 4, 9 Elhjafnarinn l. Elhjafnarinn
— 4, 14 öbrögðula l. öbrögðula
— 6, 3 fann l. fann hún
— 7, 14 að l. áður
— 10, 19 léttur l. léttur
— 14, 11 Þósidon — ógar: l. Þósidon — ógar:
— 16, 1 leggur l. leggur ríði
— 16, 23 Þósidons l. Þósidons
— 16, 24 áumir l. áumur
— 19, 24 þú l. þá þú
— 22, 21 megarhljóð l. megarhljóð
— 23, 18 eldvur l. eldvur
— 24, 10 hýgg l. hýgg eg
— 26, 9 flúantí l. flúandi
— 28, 20 fá l. fá
— 32, 18 hurrir margar l. hurrir
-

